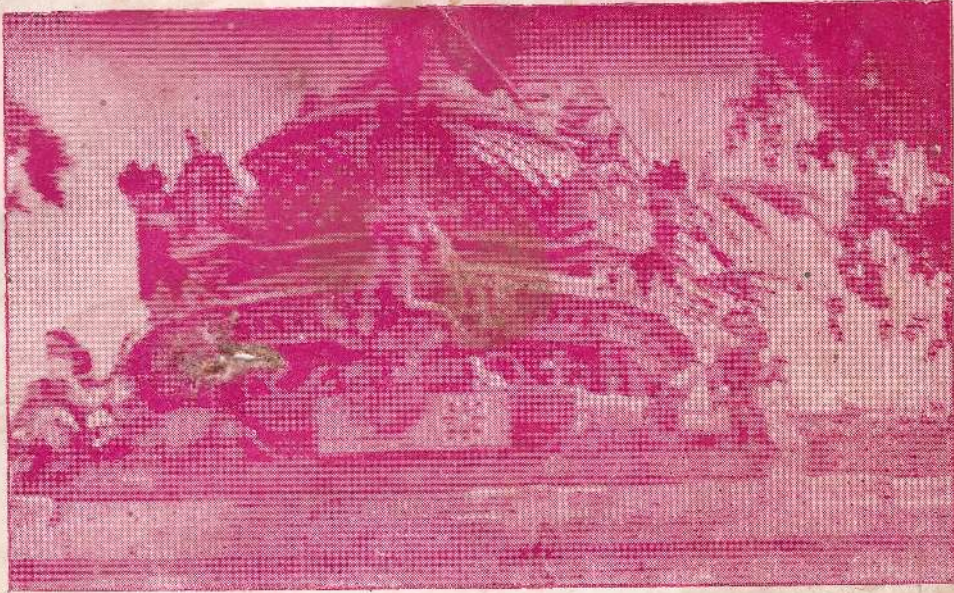

உ
கணபதி துணை

உடுவில் கீழ்க்கு

ஸ்ரீகற்பகப் பிள்ளையார் கோயில்

கும்பாபிஷேகச்
சிறப்பு மலர்

10 - 8 - 79

உ
கணபதி சுவர்

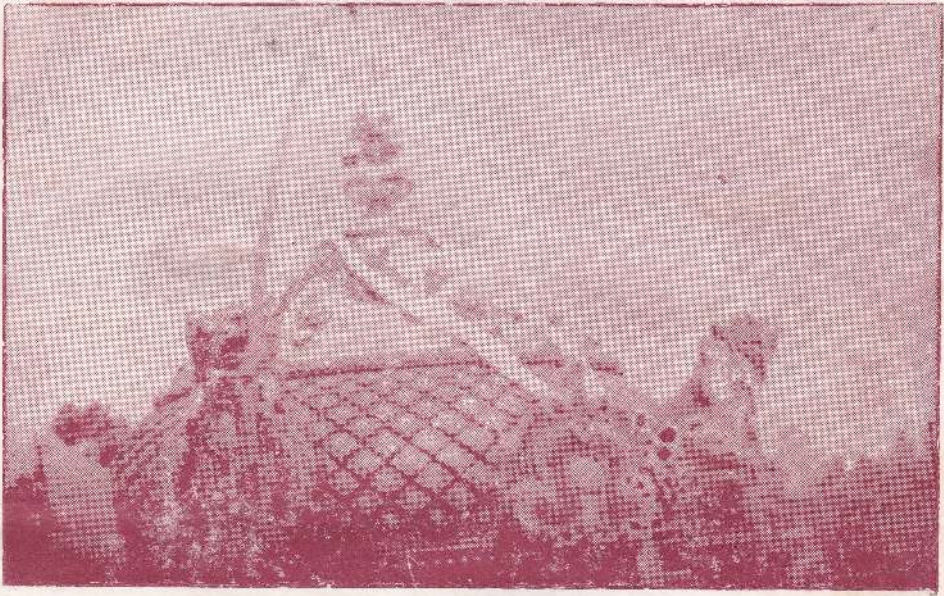
உடுவில் கீழக்கு
ஸ்ரீ கற்பகப்பிள்ளையார் கோயில்

கும்பாபிஷேகச் சிறப்பு மலர்

தர்மகர்த்தா சபை வெளியீடு

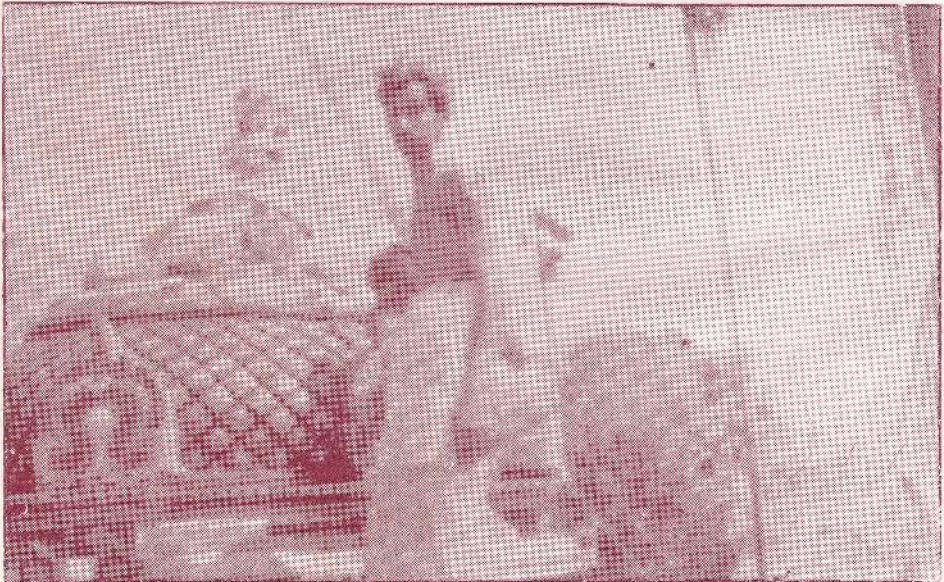
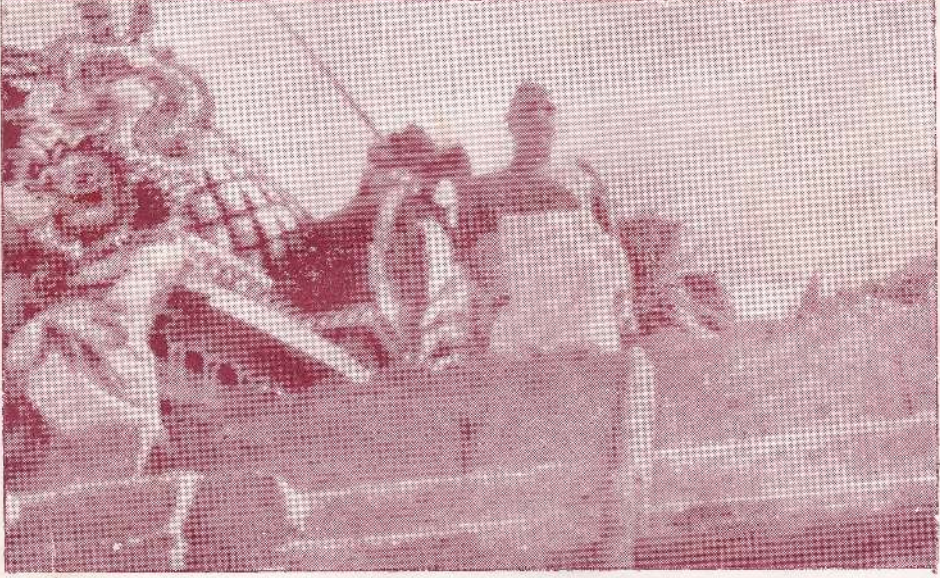
10-8-79

புதிதாக உருவாக்கப்பெற்ற தூபி

கும்பாபிஷேகக் காட்சிகள்

உ
சிவமயம்

ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்வாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய ஸ்வாமிகள்
குருமஹாசந்நிதானம்

நல்ல ஞானசம்பந்தர் ஆதினம்

யாழ்ப்பாணம்

ஆசிரயரை

கணங்களுக்கதி பதி - கண - பதி; கணங்களுக்கு
ஈசன் கணேசன்; தனக்கு மேலே ஒரு நாயகன் இல்லா
தவன் வி-நாயகன், விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டால்
வெவ்வினைகள் வேரறும், ஆலயம் இல்லா ஊர் அது
நாடல்ல அடவிகாடென்றனர் எமது சமயாசாரியர்கள்.

உடுவில் கிராமத்தில் விநாயகப் பெருமான் ஆல
யத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்து கும்பாபிஷேகம்
செய்வித்த பெருமை அவ்வூர்ச் சைவப் பெருமக்களைச்
சாரும். அக்கும்பாபிஷேகத்தை யொட்டி வெளிவரும்
சிறப்பு மலர், பக்திமணம் பரப்பும் மலராக விளங்க
விநாயகப் பெருமான் திருவடிகளை வழுத்தி ஆசீர்வதிக்க
கின்றோம்.

“வேழ முகத்து விநாயகனைத் தொழ
வாழ்வு மிகுத்துவரும்”

15-7-79

ஸ்ரீஸ்ரீ பரமாசாரிய ஸ்வாமிகள்

உடுவில் கிழக்கு ஸ்ரீ கற்பக விநாயகர் ஆலயம்

புனராவர்த்தன மகா கும்பாபிஷேக விழா மலர்

ஆசியுரை

அகில புவனங்கட்கு எல்லாம் ஆதியாகவும் அநாதியாகவும் அமைந்த இறைவன் இறைவி பார்வதி பரமேஸ்வரப் பெருமான் திருக்கருணை கொண்டு உலகில் சிருஷ்டி, சீதி, சம்மாரம், திரோபவம் அனுக்கிரம் ஆதிய பஞ்ச கிருத்தியத்தை தம்வயத்துடையபராக பிரம்மா, விஷ்ணு, மகேஸ்வரன், ருத்திரன், சதாசிவமாக, வகுத்து பஞ்ச கிருத்தியத்தை நடாத்தி ஆன்ம கோடிகளை படைத்து, காத்து, அழித்து மறைத்து, அருள்நல்கி வருகிறார். உலகத்தில் ஆன்மாக்களுக்கு நல்வினைகளைத் தந்து தீவினைகளை நீக்கி இடர்களைந்து தொடங்கும் கர்மாக்களின் பூர்ணபலனுக்கு முதல் வணக்கத்துக்கு அமைந்தவர்தான் விநாயகப் பெருமான். அவரே வேத காரமானவர் பிரணவப் பொருள் - அத்தகைய பெருமானைத்தான் "பூக் கொண்டு துப்பார் திருமேனித் தும்பிக்கையான் பாதம் தப்பாமற்சார் வார் தமகீகு" என வியந்து கூறப்பட்டு இருக்கிறது. இவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த அருள் நிறைந்தவரர்க உடுவில் கிழக்கில் ஆன்ம கோடிகளை ரட்சிக்க கோயில் கொண்டு வீற்று உயர் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்த கற்பக விநாயகருக்கு சித்தார்த்தி ஆண்டு ஆனித்திங்கள் 13-ம் நாள் புதவாரத்தில் மீதுன லக்கினத்தில் வேத ஆகம முறைப்படி கும்பாபிஷேகம் திருவருள் கொண்டு பொலிவுற நடைபெற்றது.

சிந்திப்பவர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பதுதான் கற்பகம். அத்தகைப் பெருமை நிறைந்தவர்தான் ஸ்ரீ கற்பக விநாயகர். இவரிடத்து அன்பு பக்தி பூண்ட கிராம சைவ அடியார்கள் சிரமேற்கொண்ட தெய்வப் பணியின் வீளைவிடை மேற்படி கும்பாபிஷேகம் தொடர்ந்து நடந்த மண்டலாபிஷேக விழா பெரும் சிறப்பாக நிறைவுபெற்றது. அடியார்கள் மனதில் இல்லங்களில் வாடாத மலராக என்றும் திரு விளங்க அருள் பொலிய இந்த விழாவையொட்டி மலரும் கும்பாபிஷேக ஹலர் யாவர் மனதிலும் பதிந்து மலர வேண்டும். சிவப்பணி உயர்ந்த ஒங்க வேண்டும். உண்மை மக்கள் மனசில் மிளிர்வேண்டும். தர்மம் தழைக்க வேண்டும் என விநாயகப் பெருமானாகிய கற்பகத்தின் பொற்பரதங்களை வணங்கி ஆசிகூறுகிறேன்.

சுபம் !

கும்பாபிஷேக பிரதம குரு நவாலி

சஃமி விஷ்வநாதக் குருக்கள் பிரதிஷ்டா சிரோமணி

இன்பமே சூழ்க! எல்லோரும் வாழ்க!!

ஆசியுரை

வாசீசாத்யாஸ்சமனஸ: சர்வார்த்தானாம் உபக்ரமே!
யந்நத்வாக்ருதக்குத்யாஸ்யு: தந்நமாமி கஜானனம்!!

ஆலயங்களில் ஆண்டவன் அசையா வடிவிலிருந்து பக்தர்களுக்கு அருள் பாலிக்கின்றான். ஆனால் மகாஜனங்கள்தான் அசையும் வடிவிலுள்ள இறைவனாகின்றனர். ஆயிரம் ஜனங்களைக் கண்டால் மஹாபசுபங்களெல்லாம் அகலுமென்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இந்த மஹாஜனங்கள் தங்களுக்கு ஏற்றவாறு அசையும் வடிவமான உத்தம மூர்த்தங்களைச் செய்துகொண்டு அவைகளை அலங்கரித்து வாகனங்களில் ஏற்றி வீதிவலம் வரச்செய்து ஆடிப்பாடி மகிழ்கின்றனர். ஆகவே கும்பாபிஷேகம் செய்து அசையாதிருந்து அருள்பாலிக்கும் இறைவனைச் சரியான முறை காலந்தவறாமல் அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்து, மேன்மேலும் கூடுதலாக அருள் சுரக்கச் செய்ய வேண்டியது அசையும் தெய்வமாகக் கருதப்படும் மஹாஜனங்களின் தலையாய கடமையாகும். தும்பிக்கையரன் நம்மைக் கைதூக்கிவிட்டு அருள் புரிந்து மேன்மையுறச் செய்கின்றான். நாங்கள் அவனை வழிபட்டு விசேஷ ஆராதனைகள் செய்து அவனருள் நமக்கு அழிகமாகக் கிடைக்க வழி செய்கின்றோம். பரார்த்த பூஜைக்கு இடமான ஆலயங்களில் இங்ஙனம் செய்வதால் நாடு நகரங்கள் செழித்து மக்களின் வாழ்க்கை உயர்ந்து சுபீட்சம் எங்கும் நிலவ ஆரம்பிக்கிறது.

இங்ஙனம் ஆண்டவனுக்கும் மக்களுக்கும் தொடர்பை உண்டு பண்ணுகின்றவன்தான் குரு. ஆகவே ஓர் ஆலயத்தில் குருவாக உள்ளவர் ஒழுக்கம், கல்வி, பண்பு, பக்தி, கருணை இவைகளெல்லாம் நிரம்பியவராக மக்களுடன் இன்சொல் பேசி அவர்களின் குறைகளை ஆண்டவனுக்கு எடுத்துக்கூறத் தகைமையுடையவராக இருக்க வேண்டும். ஆகவே குருக்களாக உள்ளவர் ஜனங்களிடம் அன்புடன் பழகி ஆண்டவனிடம் பக்தியுடன் அவர்களில் குறைகளைச் சொல்லி நிவர்த்திக்க வழி வகைகளைத் தேடிக்கொடுத்து ஆண்டவனருள் எங்கும் பரவ வழிவகைகளைச் செய்து அன்புடன் நடந்து மக்களையும் நாட்டையும் இறைவனருளால் அன்புக் கடலில் ஆழ்த்தி இன்புறச் செய்ய வேண்டுவோமாக!

இன்பமே சூழ்க! எல்லோரும் வாழ்க!!

நியாய சிரோமணி பிரமமஸீ சி. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள்

தல வரலாறு

உடுவில் கிழக்கு

கற்பக விநாயகர் ஆலயம்

≡ திரு. க. சிவபாலசிங்கம் (ஆசிரியர்) ≡

ஈழத் திருநாடு பழைமையும், பெருமையும் கொண்ட புராதன தலங்கள் நிறைந்த சொர்ண பூமி. திருக்கோணேஸ்வரம், கதிரீகாமம், முனிஸ்வரம், திருக்கேதீஸ்வரம் ஆகியவை பழம் பெருமை வாய்ந்தவை. இவற்றில் திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம் தேவாரப் பாடல் பெற்றும் கதிரீகாமம் திருப்புகழால் புகழப்பட்டதுமான திருத்தலங்களாகும். அதன் பின் தோன்றிய ஆலயங்கள் பந்நூற்றுக்கணக்கானவை. இவற்றுள் பதின் மூன்றும் நூற்றாண்டுக்கும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் கட்டப்பட்ட ஆலயங்கள் பல. இவற்றில் உடுவில் கிழக்கு கற்பக விநாயகர் ஆலயமும் ஒன்றாகும்.

நல்ல காரிவிருந்து அரசேசர்சிய மன்னர்கள் பலர். இவர்களில் சிறப்புடைய மன்னர்கள் சிலர். இவர்களில் பரராஜசேகரனும் ஒருவன். இந்த மன்னனின் வீரத்தளபதிகளில் முதல்வன் நட்சத்திர கோதண்டன். இந்த வீரத்தளபதி பிறந்த திருவிடம் உடுவில். உடுவில் என்பது நட்சத்திர கோதண்டன் என்ற பெயரின் சுருக்கம் (நட்சத்திரம்-உடு, -கோதண்டம்-வில் = நட்சத்திரகோதண்டன் = உடுவில்) இந்த வீரத்தளபதியின் பெயராலேயே உடுவில் என அழைக்கப் படுவதாயிற்று.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் உடுவிநீ கிராமத்தில் ஒரு முதியவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் சமயப்பற்று மிகுந்தவர். புராண இதிகாசங்களை ஐயற்திரிபு அறிக் கற்றவர். ஆலயங்கள் தோறும் சென்று புராண பாராயணஞ் செய்வதுடன் சரியைத் தொண்டும் செய்து வந்தார். இதனால் ஊர்மக்கள் இவரை அப்பரேன அழைப்பாராயினர்.

அப்பர் அயற் கிராமங்களிலுள்ள ஆலயங்கள் தோறும் சென்று புராண பாராயணஞ் செய்தும் விரிவுரை நிகழ்த்தியும் வந்தார். இதனால் இவர் மக்கள் மத்தியிலே அதிக செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். இவரின் செல்வாக்கைக் கண்டு பொருமை கொண்டனர் சிலர். இவர்களால் அயற் கிராம ஆலயம் ஒன்றில் அப்பர் அவமதிக்கப்பட்டார். இதனால் மனம் மிக நொந்ததுமன்றி அந்த ஆலயத்துக்குச் செல்ல முடியாத நிலையிலும் இருந்தார். பல இரவுகள் உறக்கமற்று வருந்தினார். விநாயகரை நினைந்து உருகினார். வேண்டுவார் வேண்டுவன ஈயும் கற்பக விநாயகர் அப்பரின் கனவிற்புன்றினார். "அப்பனே உன் பக்கத்தில் யான் இருப்பதை மறந்தனையோ! உன் கவலைதீர்க்க யான் இருக்கிறேன்" என்றார். இது கேட்டு அப்பர் அதிர்ச்சியுற்றார். தன் தவறை உணர்ந்தார்.

அப்பரின் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு விநாயகர் ஆலயம், சிறிய ஆலயம், ஆனால் அருள்மிகுந்த தெய்வம். எங்கெல்லாமோ இருந்து வந்து வழிபாடு செய்வார்கள். இவர் மட்டும் அங்கு செல்வதில்லை. ஆடம்பரமின்றி, படாடோபமின்றி பக்கத்திலிருந்த விநாயகரை இவர் நினைந்த நாளே இல்லை. இன்று எங்கும் நிறைந்த எம்பெருமான் அப்பரின் கனவிற்புன்றி அருள் செய்தார். அப்பர் சிந்தை குளிர்ந்தார்; வேதனை மறந்தார். கற்பகவிநாயகர் ஆலயத்தில் இருத்தொண்டு செய்யத் தொடங்கினார். ஆலயம் ஒளிபெறத் தொடங்கியது. கற்பக விநாயகர் ஆலயத்தின் இரண்டாவது அத்தியாயம் அப்பரின் திருத்தொண்டுடன் ஆரம்பமாகியது. நித்திய பூசைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. அலங்காரத் திருவிழா ஆண்டுதோறும் நடைபெறுவதாயிற்று. அந்திய காலம் வரை அப்பரின் திருத்தொண்டு தொடர்ந்தது. காலச்சக்கரம் சுழன்றது. ஆண்டுகள் பல கழிந்தன.

கற்பக விநாயகர் வரலாற்றில் முக்கியமான அத்தியாயம் ஆரம்பமாயிற்று. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்திரண்டாம் ஆண்டில் ஊர் மக்களின் முயற்சியால் பாலஸ்தாபனம் செய்யப்பட்டு முஸ்ஸ்தான வேலை ஆலய சிற்ப முறைப்படி ஆரம்பமாகியது. ஆயினும் 1955 ம் ஆண்டு 12 ம் மாதம் 15 ந் திகதி மகா கும்பாபிஷேகம் தொடங்கி 1956 - 01 - 28 ந் திகதி மண்டலாபிஷேகம் நடைபெற்றது. தொடர்ந்து திருப்பணி வேலை நடைபெற்றுக்கொண்டே வந்தது. ஊர் மக்களின் உற்சாகமே ஆலய வளர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணமாகும். இளைஞர்களின் தொண்டைப் பாராட்டாமலிருக்க முடியாது. இவர்களின் உற்சாகமும் சமயப்பற்றும் விடாமுயற்சியும் ஆலய வளர்ச்சிக்கு பேருதவியாகவுள்ளது. கற்பக விநாயகர் தர்மகர்த்தா சபையினால் ஆலயத்தின் சகல வேலைகளும் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்த தர்மகர்த்தா சபையினரால் தொடர்ந்து திருப்பணி வேலைகள் செய்யப்பட்டு வந்தன. திருப்பணி வேலையில் பெரும்பகுதி பூர்த்தியடைந்தாலும் தொடர்ந்தும் பல வேலைகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. இந்த நிலையில் சித்தார்த்தி வருடம் ஆனி மாதம் 13 ந் திகதி (27 - 6 - 79) மகா கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. தொடர்ந்து விசேட அபிஷேகங்களும் பூசைகளும் புராண பராராயணமும், சமயச் சொற்பொழிவுகளும் நடைபெற்று வந்தன. இன்று மண்டலாபிஷேகம் நடைபெறுகிறது. வேண்டுவார் வேண்டுவனவற்றை ஈயும் கற்பகவிநாயகன் புதுமைப் பொலிவுறும் ஆலயத்தில் வீற்றிருந்து, அடியார் உளமெல்லாம் பேரரட்சி நடாத்தத் திருத்தொண்டர்கள் ஆற்றும் பணி வளர்ந்து கோயிலுஞ் சுணையும் அழகுபெறுவதில் ஐயமில்லை.

வரலாற்றுப் பேருண்மைகள் பொதிந்திருக்கும் ஆலயங்களும் கலாச்சாரக் கோணல்களை நிமிர்த்தி, காலந்தோறும் இளைஞர் கருத்தினை விரியவைத்து, தனித்துவப் பண்புகளைக் காத்து அரணாகும் உண்மைகளைக் காலங்காலமாகக் கண்டு வந்துள்ள கற்றவர்கள், பேரறிஞர், பத்தர்கள் யாபேரும் உடுவில், கற்பக விநாயகனும் தன்னருண் பொழிந்து ஒளிர்வதை உணர்ந்து பரவுவார்.

ஐயன் மலரடி தொழ, மெய்யியலாம் சிலிரிக்க உண்மையெலாம் புலரும் என உணர்ந்து வழுத்துவோம்.

அமரத்துவமடைந்த பிரதிஷ்டா பூஷணம் சிவஸ்ரீ ஐ. கைலாசநாதக் குருக்கள் எல்லாம் சிவம்

உலகத்தில் காணப்படும் பிறவிகள் பல
அப்பிறவிகள் - வினைப்போகங்கள்

காரணமாக அமைவன

“தொலைநம் பிறவி எண்ணில்
தொடுகடல் மணலு மரற்ற எல்லைய”
என்றார் சிந்தாமணியில்.

பிறவிகளில் சிறந்தது மானிடப் பிறவி ஏன்? மனம் வாக்குக் காயம் என்ற திரிகரணங்களோடும் இறைவழிபாடு செய்யும் பெருமை அதற்கே உரியதன்றோ!

ஆகவே அப்பிறவி எடுப்பது ஓர் வாய்ப்பு' (ஆதனால் தான் கடலைக் கையால் நீந்தினன் காரியம் காண்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இன்னும், "வாய்த்தது நம் தமக்கு ஈதோர் பிறவி. மதித்திடுமின்" என்று அறிவிக்கின்றார்கள் நம் அப்பர் அடிகள்.

அத்தகைய வாய்த்தற்கரிய பிறவி வாய்த்ததின் பயன் இறைபணியாற்றல்.

இறைபணி எவ்வாறு ஆற்றவேண்டும்? என்பதை அப்பரடிகளே, தலையே நீ வணங்காய் - கண்காள் காண்மின்களை - வாயே வாழ்த்து - நெஞ்சே நீ நினை - என்று இப்படி ஒவ்வொரு அங்கத்திற்கும்: அவ்வவற்றிற்கேற்ற ஒவ்வொரு பணியை விதித்துக் காட்டுகின்றார். திரு அம்மானைத் திருப்பதிகத்தில்.

ஆகவே மனிதப் பிறவியின் பயன் இறைவனுக்கு ஆட்பட்டுத் தொண்டு செய்தல் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. இக்கருத்தையேதான். "காணப்பெற்றால் மனிதப் பிறவியும்" என்ற கோயில் திருவிருத்தப் பகுதியிலும் தெரிவிக்கின்றது. ஆகவே எடுத்த பொற்பாதம் காணப்பெறாவிடில் மனிதப்பிறவி வேண்டாம் என்பதுதானே கருத்து - இனி இறைவனுக்குத் தொண்டு எவ்வாறு செய்வது? செய்தால் எப்படி அருள் பாலிப்பார்? என்பதை மற்றொரு திருப்பாடல் கூறுகின்றது.

விடியற் காலையில் எழுந்துவிடக் வேண்டும். எழுந்து நீராடித் தூய்மை பெற வேண்டும் (புறந்தூய்மை நீராண் அமையும்) என்பது நம் தெய்வப்புலவர் செரல்லியது தானே.

நீராடி, நியமம் முடித்து, மலர்வனம் சென்று, மலர் பறித்து வந்து இறைவனை வழிபடும்போது ஒன்று அவசியம் கவனிக்க வேண்டும்.

கையொன்று செய்யக் கருத்தென்று நாட விழியொன்று நோக்க. என்று கூறிய படி இருத்தல் கூடாது.

ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள: என்று கூறியபடி, திரிகரணங்களும் ஒன்றுபட வேண்டும் - அப்பொழுதுதான் அன்பு மிகப் பெருகும். ஆர்வத்தை உட்கொள்வதைக் குடியும்.

இவ்வாறு வழிபாடு முடிந்த பின்னர் விளக்குப்பணி, தூபப்பணி. இவைகளை யும் செய்யலாம்.

எது செய்தாலும் அவ்வற்றிற்குரிய விதிப்படியே செய்ய வேண்டும்.

விதியில் நின்று வழுவதல் கூடாது. விதிப்படி வழுவாது செய்கின்றவர்கட்கு கரும்பினிற் கட்டிபோல் இறைவன் இனியராவார் என்கின்றார்.

“பெரும்புலர்காலை மூழ்கி பித்தர்க்குப் பத்தராகி அரும்பொடு மலர்கள் கொண்டாறி கார்வத்தை உள்ளேவை விரும்பி நல்விளக்குத் தூபம் விதியினால் இட வல்லார்க்கு கரும்பினிற் போல்வார் கடலூர் வீரட்டானரே.”

இதில் கரும்பினிற் கட்டிபோல்வார் என்று சொல்லிய இவர்கள், திருவிடை மருதூர்த் திருப்பதிகத்தில்

கனியினும் கட்டிப்பட்ட கரும்பினும் இனியன் என்று கரும்பங் கட்டியவகி காட்டினும் இறைவன் மிக இனியவன் என்று கூறி இருப்பதும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

இறைவனைக் கரும்பாக - கட்டியாக - தேனாக - பாலாக - இன்னமுதாக கண்டு, அனுபவிக்கின்ற, பெரியோர்கள் எந்த எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் - அவ்வவற்றினிடத்தும் சிவச் செயலைக் காண்பார்கள்.

ஆதலினால்தான் - “எத்தவத்தைச் செய்தாலும் - ஏதவத்தைப் பட்டாலும் மூத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே” என்றும்...

“பரஞானத்தால் பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே பார்த்திருப்பர்” என்று சிவஞான சித்தியாலும் - இனி சுந்தரர் திருநாவலூரில் தோன்றியவர் மாதொருபாகத் திணருக்க அடிமை செய்யும் வேதியர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் வளர்ந்ததோ. நாடு வாழ அரசர் நரசிங்கமுனையர் அரண்மனையில் இவருக்கும் - மணப்பருவம் வந்தது. சுந்தரர் மணக்கோலம் கொண்டார். தோன்றியது மிகச்சிறந்த வைதீகர் குடும்பத்தில் வளர்ந்தது அரசமாளிகையில் அருமையான பட்டாடைகள் இரத்தப்பரணங்கள் எல்லாம் அணிந்தும் தமது பழைய வைதீக ஒழுக்கத்தையும் மறந்து நின்றாரா? இல்லை.

இதைச் சேக்கிழார் பெருமான் என்ன சொல்லுகிறார் பார்ப்போம் - “மன்னவர் திருவும் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொங்க” என்றார். என்ன அழகு.

வைதிகத்திருவீற்றேற்பத் திருநீறும் அணிந்து கொண்டார் - அதிலும் ஒரு சிறப்பு திருநீற்றை எடுக்கும்போதும் தரிக்கும்போதும், “நாயகன் சேவடி தைவருல் சிந்தையும்” என்றபடி சிவசிந்தனையோடு இருந்தல் வேண்டும். இதை எல்லாம் நமது சேக்கிழார் பெருமான் இந்த இடத்தில் சுந்தரர் வாயிலாக உணர்த்திக் காட்டுகிறார்

எப்படி நாதன் “தன்னடி மணத்துட்கொண்டு தருந்திருநீறு சாத்திப்

பொன்னணி மணியாரி யோகப் புரவிமேல் கொண்டு போந்தார்”

என்றும் அழகினுக்கணியாம் வெண்ணீறு - என்பதனாக சகல அணிகளுக்கும் மேலானது திருநீறு என்பது தெரிகிறது. இன்னும் காண்போம்.

மணமக்கள் தத்தம் ஆசனத்தில் அமர்ந்தனர். மணத்தொழில் தொடங்கிற்று.

இம் மணத்தைப்பற்றி - ஒரு மணத்திறத்தின் அங்கு நிழ்ந்தது மொழிவேன் உயர்ந்தேன்" என்று சேக்கிழார் எவ்வளவு அழகாய்ச் சொல்கிறார்.

இறைவன் அந்தணர் வேடங்கொண்டு அங்குவந்து மணத்தைச் சிதைவு செய்து வல்வழக்கிட்டு ஆட்கொள்ளுகின்றார் பின் சுந்தரர் திருத்துறையூர் - திருவதிகை - திருத்திலை - முதலிய இடங்களை வணங்கிக் கொண்டு திருவாரூருக்கு வந்தார்.

புற்றீடங் கொண்ட பெருமானே நரடோறும் வழிபாடாற்றுகின்றார்

வழிபாட்டில் ஒருநாள் சுந்தரர் பரவையாரைக் காண்கின்றார்.

"நற்பெரும் பான்மை கூட்ட நகை பொதிந்திணங்கு செவ்வாய் விற்புரை ருத லின் வேற்கண் விளங்கினாயவரைக் கண்டார்"

என்று காரணம் கூறுகின்றது பெரிய புராணம். சாணுவதில் என்ன வியப்பு என்று நீங்கள் கேட்கலாம். ஆடவர் பெண்டிரைக் காண்பதும் கூழ்கில் ஈடுபடுவதும் உலக இயல்புதான். ஆனால் "முத்தர் மனம் இருக்கும் மோனத்தே" என்ற நோக்குடன் இக் காட்சியைக் காண வேண்டும். சுந்தரர் கண்டார் பரவை நாச்சியாரை, என்ன எண்ணுகிறார் பாருங்கள். ஒவ்வொன்றாகச் சிந்தியுங்கள். கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ? என்பது ஐயம். அடுத்தது காமன் தன் பெருவாழ்வோ என்றார். பிறகு வினைக் கொடியோ? என்கின்றார். ஒன்றும் தோன்றவில்லை, அற்புதமோ என்றார். தீதன்று உலகம் உய்யத் திருவதாரம் செய்தவரல்லவா நம் சுந்தரர். முடிவில் சிவனருளோ அறியேன் என்றார். ஆகவே சிவபெருமானின் அருள்வடிவமாகக் கூடப் பரவையார் காட்சியளித்தார்; கண்டார் சுந்தரரும். இப்படியே பரவையாரையுள் பார்ப்போம். அவர் மனநிலை எவ்வாறு இருந்தது?

கண்டவுடன் முன்னேவந்து எதிர் தோன்றும் முருகனே ஐயம். பிறகு மாரனே விஞ்சையனே. என்றெல்லாம் சந்தேகம் வருகிறது. நமக்கு முடிவிடம்தானே தேவை, என்ன ஐயம் பாருங்கள்.

மின்னேர் செஞ்சடையண்ணல் மெய்யருள் பெற்றுடையவனே? இவ்வாறு ஏன் எண்ண வேண்டும்? அடுத்தவரி அதற்குப் பதில் சொல்லுகிறது. என் மனம் திரிந்த என்று ஒன்றுக்கும் அசையாத, இறை பணியன்றி வேறு ஒன்றையும் விரும்பாத என் மனம் அவர் திறந்து ஈடுபட்டு விட்டதே. ஆதலால் மெய்ப்பொருள் பெற்றுடைய உராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது பரவையார் கருத்து.

சுந்தரர் சிவனருளோ என்றார்.

பரவையார் - சிவன் அருளைப் பெற்றவனே என்றார்.

இந்த இரண்டையும் சேக்கிழார் இயைத்துக் கரட்டுகின்றார்.

"நாற்பெரும் பான்மை கூட்டச் சுந்தரர் கண்டார்" என்றும்

“அண்டர் பிரான் திருவருளால் அயல் அறியா மனம் விரும்பப் பண்டை விதி கடைக் கூட்டப் பரவையதும் கண்டார்” என்றும்

ஆகவே கண்டு கலந்த இருவர்கள் அவ்விருவர் கண்ட காட்சியை நமக்கு காட்டிய தெய்வப் புலவர் சேக்கிழார் ஆகிய மூவரும் சிவமய மானவர்கள் சிவ சிந் தனையாளர்கள், எல்லாம் சிவமயமாகச் சுவனருளாகக் கண்டவர்கள் எல்லாம் சிவ மாகத் தெரிய வேண்டும்.

இனி ஞானசம்பந்தப் பெருமான் கச்சி திருபாகுர் காளத்தி ஆகியவைகளை எல்லாம் வணங்கிக் கொண்டு திரு ஒற்றியூர் நோக்கி வருகின்றார். திரு மயிலாப்பூ ரில் வசித்தவர் சிவநேசச் செட்டியார் அவர் திருஞானசம்பந்தர் இடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவர்.

தனது மகள் பூம்பாவையை அவருக்கே திருமணஞ் செய்து கொடுப்பதாக எண்ணி விட்டார் பலர் அறிய வாய் விட்டும் சொல்லிவிட்டார்.

திருஞான சம்பந்தரின் திருவருள்விளக்கத்தை உலகினர்க்கு இன்னும் காட்ட சிவபெருமானின் திருவினையாட்டினால் - புஷ்பம் கொய்யச் சென்ற பூம்பாவையை பாம்பு தீண்டி விட்டது பாவை உயிர் துறந்தாள் செட்டியாரும் துன்புற்றார் எனி செய்வது என நினைந்து புத்திரியைத் தகனம் செய்து, பின்னர் அந்தச்சாம்பரையும் எலும்பையும் ஒரு குடத்திலே எடுத்து வைத்து விட்டார்.

அதற்கு நாள்தோறும் வழிபாடு நடந்தது இப்படி இருக்க பிள்ளையாரும் கயி லைக்கு வந்தார் உடனே செட்டியார் அறிந்து

அந்தக் குடத்தைச் சிவிகையில் ஏற்றி பெருமான் முன்னிலையில் வைக்கப் பெற் றது - உடனே திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார்.

பூம்பாவாய் உருத்திர பலிகணத்தார்க்கு அட்டிட்டல் காணாதே பேரதீயோ? தைப்பூசம் காணாதே - போதீயோ. மாசி நடமாடல் காணாதே - பேரீதீயே. நீ உலகர் முன் வருக எனப் பாடினார் குடம் உடைந்தது இலக்குமி போன்ற பூம்பாவை எழுந் தாள் இவள் அழகைப் பல பாடல்களால் பாடிய சேக்கிழார் (அழகினுக்கணியாய் தினீரூள் என்று முடிக்கிறார். பேரழகை முழுதும் கண்டார் சம்பந்தர்.

ஆனால் இது போன்ற பல உருவங்களைப் படைக்கின்றனே பிரமன் - பிரமனும் தன்னால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட உருவத்தின் அழகைப்பார்த்திருப்பானே. அவன் அவ் வருவத்தை எப்படிப் பார்த்தான் குடத்தில் தோன்றிய தோற்றுவித்த இவ்வுருவத்தை பிள்ளையார் எப்படிப் பார்க்கின்றார்; இவ்வுருவமோ பிள்ளையாருக்கு என வளர்க்கப் பெற்றது சிறந்த அழகு கண்டவர்கள் மனநிலை எவ்வாறு இருந்தது காட்சியை எவ் வாறு கண்டார்கள் என்பது தான் நாம் இங்கு சிந்திக்க வேண்டியது நமக்குத் துணை சேக்கிழார்தான்.

ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்கு முகம் ஒன்று கண் இரண்டு;

பிரமனுக்கு முகம் நான்கு கண் எட்டு பிள்ளையார் பதினாறு ஆண்டைப் பரு வத்தர் பிரமன் பலனாண்டு கழிந்த கிழவன் காளை எவ்வாறு பாரீப்பான் கிழவன் எவ்வாறு பாரீப்பான்..

இதில் பிரமன் பார்வை மயக்கம், பிள்ளையார் பார்வை கருணை. பிரமன் பார்வை அழகில் பிள்ளையார். பார்வை அருள். இந்த இடத்தில் சேக்கிழார் வயசுக்கு அடை கொடுத்துப் பாடுகிறார்.

எண்ணிலாண்டெய்தும் வேதாப்

படைத்தவள் எழிலின் வெள்ளம்

நண்ணுநான் முகத்தாற் கண்டான்

அவளீனும் நல்லாள் தன்பால்

புண்ணியப் பதினா றுண்டு

பேர்பெறும் புகலி வேந்தர்

கண்ணுதல் கருணை வெள்ளம்

ஆயிர முகத்தாற் கண்டார்.

இவர்கள் வரலாற்றில் மற்றோரிடமும் சிந்திக்கத் தக்கது - அதாவது பிள்ளையார் பல தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு திரு அரத்துறையை நோக்கி வருகின்றார் மாறன் பாடி வந்து விட்டார் பாததாமரை நொந்தன வழக்கம் போலத் தந்தையார் தோள் மீது ஏறிக்கொண்டு செல்ல விரும்பவில்லை தரிசனவிருப்பமும். அதிகமாகின்றது.

என் செய்வார் வழி வருத்தத்தால் அங்குச் சற்று இளைப்பாறினர் பிள்ளையின் இளைப்பைப் பெருமான் அறியாமலிருப்பாரா? நெல்வாயில் மறையோர் கனவில் அருளிச் செய்கின்றான் - ஞானசம்பந்தன் வருகின்றான் - முத்தின் சிவிகை, மணிக் குடை ளன்னம் தருகின்றோம் எடுத்துச்சென்று கொடும் என அவர்களும் கனவிற் சொன்ன படி விடிந்தவுடன் அப்படியே கொண்டு சென்று கொடுக்க பிள்ளையார் உடனே ஏறினர்? இல்லை நீறு அணிந்தார் ஐந்தெழுத்தை ஒதினர் வீழ்ந்து வணங்கினார். திருப்பதிகம் பாடினர். பின்னர் சிவிகை மீது ஏறினர் எதற்காக என்பதை ஏறினர் உய்ய உலகெலாம், என்று காரணம் காட்டுகிறார் சேக்கிழார்.

இயற்கையிலும் இறைவன் காட்சியைக் காண்பவர்கள் அடியார்கள். ஒன்று கூறுகிறேன். ஒரு பெரிய நந்தவனம் அதில் ஒரு கொண்றை மரம் வளர்ந்தோங்கி இருக்கிறது. அதனடியில் மிளகுக்கொடி தோன்றியது அது நன்றாக வளர்ந்து செழித்து மரத்தின் மீது தாவிப் படர்கின்றது. மரத்தைச் சுற்றிலும் முல்லை பெருந்தாறு முளைத்திருக்கின்றது. அது வெறும் முல்லையல்ல அதில் பூக்கள் நிறைய இருக்கின்றன. முல்லைப்பூ வெண்மையானதல்லவா? கொண்றை மரத்தடி ஒரே வெண்மையாக இருக்கின்றது இந்த முல்லைச் செடியில் ஒரு கரடி படுத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. இவ்வளவுதான்! ஒரு கொண்றைமரம், முல்லைப்பூ, மிளகுக்கொடி ஒரு கரடி ஆக நான்கு தசன் இவைகளை யாரும் காணலாம். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு நினைவு வரும் சிலர் மர நீழலில் ஈடுபடுபவர், சிலர் மலரழகில் ஈடுபடுவர், சிலர் கரடியை மட்டும் காண்பார்கள், சிலர் மிளகினை மட்டும் காண்பார்கள் தாவரநூலறிஞர்களோ இவைகளின் மென்மையை செழுமையைப் பார்த்து மகிழ்வர். இதனை சிவஞானி ஒருவர் சிவமயமாகக் காண்கின்றார் எப்படி.

சுற்றெல்லாம் அலர்முல்லை துதைந்துபெருந்தாறு செய

அதன்கீழ் எண்கு

பற்றிருமைந் துறங்கறடுவளர் கொன்றை மிசைக்
கறிதாய்ப்படரும் தோற்றம்
உற்றரக்கன் வெகிளிமலைஎடுத்த நாள்வெர் இத்த
முவும் உமையாளொடும்
கற்றைவசர் சடைப்பெருமான் நின்றநிலை காட்டு
வதும் உண்டால் அங்கள் - ஆகவே

எல்லாம் சிவ தரிசனம். ஆகவே யாம் கூறியதன் முடிபு எல்லாம் சிவமாய் இருத்த
லாம். சிவம் சிறப்பாய் - சகலர் முதலிய ஆன்மாக்கள் எல்லோரும் வணங்கக் கூடிய
தாய் உள்ளது ஆலயமாம் ஆகவே யாவருக்கும் ஆலயவழிபாடு அவசியம் வேண்டும்
வழிபாட்டினால் பெரும் பயனுண்டு - வழிபாட்டிற்காகக் கொடுக்கப்பட்டதே இம்மா
னுடப் பிறவி இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வரய்க்குமோ யாதுவருமோ என்று அஞ்
சுகிரூர் ஒரு பெரியார்.

ஆதலும் மானுடப் பிறவியின் பயனைத்தானே காட்டுகிறது எனவே இப்பிறவி
கிடைத்தபோதே இறைவன் அருள் பெற வேண்டும். பெரும்வழிகள் சிவத்தொண்டு
அடியார் தொண்டு எல்லாம் இதற்கு ஏற்படுத்திய வழிகளாம். ஏன்? மக்கள் அடைய
வேண்டியது அடைய முயல்வது செல்வமும் இன்பமும் தானே செல்வத்தில் சிறந்த
செல்வம் "செல்வன்கழ லேத்தும் செல்வம் செல்வமே" இன்பம் இறைவன் கழலேத்
தும் இன்பம் இன்பமே - எனவே நீங்கள் எல்லோரும் அழியாச் செல்வமும் - தெவிட்டா
இன்பமும் பெறவீர்களாக-

சுபம்!

கருணைக்கொரு தெய்வம்

கணபதி

க. உமாமகேஸ்வரன்

பனிமால் இமயச்சாரல்; பார்வதியும் பரமேஸ்வரனும் வீற்றிருக்கிறார்கள். இரு வருக்குமிடையே குறும்பே உருவான குழந்தை விநாயகன். அன்னையும் அத்தனும் ஆனைமுகக் குழந்தையை அணைத்து அருமை பாராட்டி முத்தமிட முந்துகிறார்கள். முத்தமிடவேன முதல்வியும் முதல்வனும் நெருங்கும்போது தலையைச் சற்றே பின்னுக்கிழுத்துவிடுகிறார் வேடிக்கையை விரும்பும் வேழமுகர். தநயனை முத்தமிடவேன வந்தோர், தாமே முத்தம் இட்டுக் கொள்கிறார்கள். சிறுவரான விநாயகரோ சிரிக்கிறார்.

மும்மைப் புவனம் முழுதீன்ற முதல்வி யோடும் விடைப்பாகன்
அம்மை தருக முத்தமென அழைப்ப ஆங்கே சிறிதகன்று
தம்மில் முத்தந் கொள்நோக்கிச் சற்றே நகைக்கும் வேழமுகன்
செம்மை முளரி மலர்த்தாளெம் சென்னி மிசையிற் புனைவாமே.

அருமையான சற்பனைதான். ஆனால் அர்த்தமில்லாத கற்பனை. கடவுளரையே கேவலம் செய்வதாக அல்லவா இக்கற்பனை அமைந்திருக்கிறது என்றெல்லாம் நினைக்கத் தோன்றலாம்.

திஞ்சவை மாங்களியைப் பெறவிரும்புவோர் யுக்தி ஒன்றைக் கையாளுவார்கள் ஒட்டு மாங்கன்றுகளைத் தேடி நாட்டி வளர்ப்பதே அந்த யுக்தியாகும். ஒட்டு மாங்கன்றுகளை மக்கள் விரும்புவதற்கு முக்கியமான காரணங்கள் சில உண்டு. தேமாநுகனிகளைத் தரும் இனமாங்கன்றுகள் நிலத்திலே வேரோடி நிலைக்கும் வன்மையற்றவை. புளிமாங்காய் தரும் கன்றே நிலத்திலே நீடித்து நிற்கும் ஆற்றல் படைத்தது. புளிமாங்கன்றின் அடிப் பாகத்திலே திஞ்சவைதரும் இன மாங்களை ஒன்றை ஒட்டிவிடின் அடிமரவின் துணைகொண்டு நிலத்தில் நீடித்துநின்று பயன்தரும் பேற்றை இனமாங்களை பெற்றுவிடுகிறது. அம்மட்டன்றி விரைந்து பயன்நல்கும் ஆற்றலையும் அது படைத்துவிடுகிறது.

உயர்ந்த கருத்துக்களை அவை முளைகொள்வதற்கு ஏற்றவகையிற் பண்படா திருக்கும் நமது மனசாகிய நிலத்தில் வித்தி விளைவு காணவேண்டி ஏற்படும் போதெல்லாம் நமது உள்ளங்களில் நன்கு வேரோடி நீடித்து நிற்கவல்ல அடிமரமாகிய கற்பனை ஒன்றுடன் ஒட்டிப் பயிரிட வேண்டிய இன்றியமையாமை நமது ஆன்றோருக்கு ஏற்படுவதுண்டு. அப்படி ஏற்படும் வேளைகளிளெல்லாம் அவர்கள் ஒட்டிப் பயன்பெறும் அந்த உத்தியைக் கையாளத் தவறுதலேயில்லை. இலக்கணகாரருங்கூட ஒட்டணி என இதை விளக்கக் கரணலாம்.

நாம் முன்னரீக் கவனித்த கற்பனை—விநாயகரது வேடிக்கை விளையாட்டு — நமது மனசில் இலகுவாக வேர்விட்டு நிலைக்கக்கூடிய அடிமரமாகும், அதேவேளையில் அந்த மரத்தையே முன்கொள்ளவிட்டால் புளிமாங்காயை—வெறுங்கற்பனையை—சுவைப்பதளவிலேயே நமது செயல் அமைந்துவிடும், ஆயின் இக்கற்பனையை நல்கிய கவிஞனோ தானமைத்த கற்பனையின்மீது உயர்ந்த கருத்தொன்றை ஒட்டி நாம் பயன்கொள்ள வேண்டிய வழங்கியுள்ளான், அந்தக் கருத்து என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்குக் கொடுக்கல்வாங்கல் செய்வோருக்கிடையில் இடம்பெறும் கொடுக்கல் வாங்கல் வகைகள் சிலபற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

மேடைப் பேச்சுக்களைக் கேட்டுக் கேட்டுச் சலித்துப்போனவர்களுக்குக் கொடுங்கல் வாங்கலின் ஒருவகையைப் புரிந்து கொள்வதில் எவ்வித சிரமமும் இராது. கொடுப்பவருக்கு இன்பமாகவும் ஏற்பவருக்குத் துன்பமாகவும் அமையும் கொடுக்கல் வாங்கல் வகைக்கு மேடைப் பேச்சைவிட்டாற் சிறந்த உதாரணந்தான் வேறேது. மேடையில் நின்று முழங்குபவரோ எல்லையிலா ஆனந்தத்தில் திளைக்கக் கீழே உட்கார்ந்து கேட்கும் துரிப்பாக்கியசாலிகளோ சகிக்க இயலாத்தலை வேதனையால் துன்பத்தின் எல்லைக் கோட்டுக்கே சென்றுவிடுவார்கள். ஏற்பவர்க்கு இன்பமாகவும் கொடுப்பவர்க்குத் துன்பமாகவும் அமைவது மற்றொரு வகையான கொடுத்தல் எடுத்தலாகும், அனதோலி பிரான்ஸ் என்ற அறிஞர் புத்தகம் இரவல் கொடுப்பதைப் பற்றிச் சொல்லிய குறிப்பொன்று மிகமிகப் பிரசித்தமானது.

எதை வேண்டுமானாலும் இரவல் கொடுங்கள்; தாராளமாகவே கொடுங்கள். ஆனால், நூல்களை மட்டும் இரவல் கொடுக்காதீர், இரவல் கொடுத்த நூல்கள் என்றுமே திரும்பிவந்ததில்லை. அதிகம் ஏன்? எனது நூல்நிலையத்திலுள்ள நூல்கள் அத்தனையுமே நான் இரவல்பெற்றுச் சம்பாதித்தவைதாம்.

என்ற அவரது நகைச்சுவை தொவிக்கும் அநுபவக் குறிப்பு ஏற்பவர்க்கு இன்பமாயும் கொடுப்பவர்க்குத் துன்பமாயும் அமையும் இரண்டாவது வகைக் கொடுத்தல் எடுத்தலை எத்துணை அழுத்தமாகத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

கொடுப்பவர்க்கும் ஏற்பவர்க்கும் ஒரே சமயத்தில் இன்பத்தை விளைவிக்கும் கொடுத்தல் எடுத்தல் ஒன்று உண்டென்றால் அது முத்தமிடலேயன்றி வேறேதுவாகவும் இருக்க முடியாது. தாய் தனது குழந்தையை முத்தம் இடுகிறாள், தாயும் மகிழ்கிறாள்; சேயும் மகிழ்கிறது.

இங்கே விநாயகரைத் தருகமுத்தம் என்று அப்பனும் கேட்கிறாள்; அம்மையும் கேட்கிறாள். விநாயகர் ஒரே சமயத்தில் ஒருவருக்குத்தானே முத்தம் தர இயலும். தந்தைக்கு முத்தம் தந்தால் தாய்க்குத் தர இயலாது. தாய்க்குத் தரும்போது தந்தைக்குத்தர முடியாது. ஆனால் யாருக்குத் தந்தாலும் தராவிட்டாலும் முத்தம் பெற்று உவப்பவராக விநாயகர் அமைந்துவிடும் வாய்ப்பிருக்கிறது. இருந்தும் விநாயகர் தாமாகவே முன்வந்து தமக்குரிய வாய்ப்பைத் திரஸ்கரித்து தந்தையும் தாயும் முத்தமிட்டுவக்கும்படி செய்துவிடுகிறார் என்று காட்டுவதன்மூலம் விநாயகரது ஒப்பற்ற கருணையை — தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானாக அவர் திகழும்பண்பை—கண்டுவக்கும்படி செய்துவிடுகிறார், கவிதையைத் தந்ததன்றித் தம்பெயரைத் தர விரும்பாத ஓரூட் செல்வர்.

கருணையே நின்றபெயர் கணபதி எனப் பரவிசமுற்று உருகும்படி செய்யும் கருத் தொன்று சுவையான கற்பனை ஒன்றிலே ஓட்டப்பட்டுக் கருத்துக்கு விருந்தாகும் செவிநுகர் கனியாகக் களிந்திருப்பதை இங்கு நாம் காண்கிறோம்;

இனித் திருவிளையாடற் புராணம் தந்த பாஞ்சோதி முனிவரிடம் செல்கிறோம். யானையைக் கட்டி யாரால் தீனிபோட முடியும் என்பார்கள். பரஞ்சோதிமுனிவரோ யானையைக் கட்டித் தீனிபோடுவோமே என்கிறார். யானையைக் கட்டித் தீனி போடுவதா, அது நம்மால் ஆகாதையா! யானையைக் கட்ட ஒருகூடம் வேண்டும். பிறகு ஒரு தறிவேண்டும். பின் அறுந்துபோகாத உறுதியான நல்லசங்கிலி வேண்டும். உணவு வேண்டும். இத்தனை சிரமங்களையும் அதுதருவது போதாதென்று நிற்குமிடத் தலேயே மலசலங் கழித்து மதகீரையும் ஆரூகப் பெருகும்படி செய்து நமக்குக் கூடத் தைச் சுத்தஞ் செய்கிற வேலை வேறுவைத்துவிடுமே நமக்கு எதற்கு யானை? வேண்டாம்! என்கிறோம். அவரோ நம்மை விடுவதாக இல்லை.

நான் சொல்லும் யானையைக் கட்டுவதற்குப் புறத்தே பெரியகூடம் என்ற ஒன்றை அமைக்க வேண்டியதில்லை. நமது உள்ளமெனுங் கூடத்தில் இந்த யானையைக் கட்டிவிடலாம். இந்த யானையைக் கட்ட வேண்டுமென்ற ஊக்கம்மட்டும் நமக்கு இருந்தாற் போதும். அந்த ஊக்கம் என்ற தறியிலே இந்த யானையைப் பிணித்து விடலாம். அட்டா! பிணிப்பதற்கு நமக்கு ஒரு சங்கிலி வேண்டுமே என்றுகூட நாம் தவிக்க வேண்டியதில்லை. நம்மிடம்தான் அன்பெனுந் தள்ளரிய சங்கிலி இருக்கிறதே. இத்தனையும் சமாளித்துவிடலாம். யானை யென்றால் உண்பதற்கு ஏராளமான உணவுப் பண்டங்கள் வேண்டுமே. உணவுப் பண்டங்களைத் தேடுவதற்கு எங்கே நாம் போவோமென்று தடையிற் கைவைத்து நிலைகுலைவ வேண்டியதில்லை. நம்மிடம் நமக்கு ஒருசிறிதும் தேவையற்ற பாசமாகிய கள்ளவினைப் பசுபோதம் என்றபண்டம் நிரம்பிப்போயிருக்கிறது. இதனை மெளள இந்த யானையிடம் கவளம் கவளமாகத் தள்ளிவிடலாம். யானையோ களித்துண்ணும்; நாமோ நமக்கு வேண்டாது குவிந்திருக்கும் குப்பையை அகற்றுகிறோம். கல்லோன்று காய்ளோ இரண்டு என்று களிப்படையத்தக்க நிலையன்றோ நமக்கு வாய்த்துவிடுகிறது. இந்த யானையைக் கட்டிப் போடுவதால் கூடத்தைச் சுத்தஞ் செய்யவேண்டிய அவசியமே எழாது, ஏன் தெரியுமா? இந்த யானை மலங்கழிக்கும் வழக்கம் அற்றது. இதுதான் மலபந்தமற்ற யானையாயிற்றே. மதம்மட்டும் ஆரூகப் பெருகத்தான் செய்யும்; எத்தனைக் கெத்தனை இந்த யானையிலிருந்து மதம் பெருகுகிறதோ அத்தனைக்கத்தனை நமக்கு இலாபமே தவிர நட்பும் ஏதுமில்லை. கருணை உன்னும் மதவெள்ளத்தையல்லவா இந்த யானை பொழிகிறது. இந்த அதிசய யானையை இதுவரை பிணித்துப் பயன்பெறத் தவறிவிட்டீர்களே! சித்திவேழம்! சித்திவேழம்! என்று கேள்விப்பட்டதில்லையா? அந்தக் கணபதி யென்னுங் களிந்துநாயா இந்த யானை என்று விளக்குகிறார் பரஞ்சோதி முனிவர்.

உள்ளமெனுங் கூடத்தில் ஊக்கமெனுந் தறிநிறுவி உறுதி யாகத் தள்ளரிய அன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி இடைப்படுத்தித் தறுகட் பாசக் கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு கருணை யென்னும் வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தைநினைந்துவருவினைகள் தீர்ப்பாம்.

பரசோதிமுனிவரே போலக் கருணையெனும் வெள்ளமதம் பொழிசித்திவேழத் தின் கடைக்கண் நோக்குக்குப் பாத்திரரான பக்தர் மற்றொருவர் உளரானால் அவர் மாதவச்சிவஞானயோகிகளே,

உள்ளமெனுங் கூடத்தில் ஊக்கமெனுந் தறிநாட்டி, தள்ளரிய அன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி, பாசமெனுங் கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளம் ஊட்டிச் சித்தி வேழத்தை வழிபடுவது சிறந்தது; அத்தியாவசியம் வேண்டப்படுவதொன்று. ஆயின் அவ்வாறு வழிபட்டால் மட்டுமே கருணையெனும் வெள்ள மதத்தை அது பொழியும் என்று சொல்வது சிவஞானசுவாமிகளுக்கு ஒருசிறிதும் உடன்பாடில்லை. அவ்வாறு கூறுவது கருணையின் சொலப்பியம் என்று பேசப்படுகிற—எளிவந்த தன்மையென்ற— இறைமைக் குணத்துக்கு முரணானது என்று சுவாமிகள் நினைத்திருக்க வேண்டும். அதன் விளைவாகக் கண்பதியைத் தமக்கே உரிய அலாதியானதொரு புதிய கோணத்திலே அவர் காண்கிறார்; காட்டுகிறார்.

யானைகள் பல ஓடி வருகின்றன. அவை அத்தனையும் முரட்டுத்தனத்துக்குப் பெயர் பெற்றவை. மலமுதிர்ச்சியால் அறிவும் அன்பும் அருளும் இழந்தவை. குரு மொழி கேளாதவை. உலகியலில் அழுந்தி இறைவனை மறந்தவை. ஆக்கைக்கே இரை தேடி அலமந்து காக்கைக்கே இரையாகிக் கழியும் ஆன்மாக்களாகிய யானைகள் தாம் அவை. மதம் பிடித்ததும் யானைகள் அறிவை இழக்கும். தறியை முறிக்கும். சங்கிலியை அறுக்கும். கூடத்தினின்றும் நீங்கும். பாசருக்கடங்காதவையாய்க் காடு தேடி ஓடும்.

உயிர்க் கரிகளும் இவ்வாறே நடந்து கொள்கின்றன. யானைகளை நிலைபிறழ்ச் செய்து அவற்றின் அழிவுக்கு வழிகோலுவவை மும்மதங்களே. உயிர்கரிகளுக்கும் மும்மலங்களாகிய மும் மதங்களும் பெருகத் தொடங்கி விட்டன. அவை தம் நிலையினின்றும் பிறழ்ந்து விட்டன. இறையியல்பை உணர்தற்கு ஆதாரமாய்த் தமக்கமைந்த மெய்யுணர்வேன்ற தறியை முறித்தெறிகின்றன. இறைவனை வழிபடத் தமக்குறுதுணையாய் இருந்த அன்பெனுஞ் சங்கிலியை உதறிவிடுகின்றன. தமக்கு இன்ப உணர்வைச் சதா நல்கித் துன்ப உணர்வுகளைத் தடுத்து இதம் செய்த அருளாகிய கூடத்தினின்றும் நீங்கித் துன்பமுறு பிறவியெனுந் துகள்சேர் வெய்யீலிற் காய்கின்றன. பழி பாவங்களிற் படராது தம்மைப் பாதுகாத்து இறையுணர்வேன்ற குளத்திலே முழுக வைத்த குரவர்களாகிய பாசர்களை அலக்ஷியம் செய்கின்றன. தம்மைக் கவர்ந்திழுக்கும் உலகம் என்ற காட்டைநேர்க்கியே இவை அனைத்தும் ஓடுகின்றன.

அதோ! இக் கரிகளை விடாது துரத்திக் கொண்டு ஒரு யானை ஓடி வருகின்றது. தம்மைப் போன்ற பிறிதொருயானை எனக் கருதிய உயிர்க்கரிகளின் தம்மைத் தொடர்ந்து, விடாது துரத்திய யானையைக் குதூகலத்துடன் சூழ்ந்து நெண்கி நிற்கின்றன. துரத்தி வந்த யானையோ உயிர்க்கரிகளின் அறியாமையை எண்ணிக் கை கொட்டிச் சிரிக்கிறது. அது யானை வடிவந்தாங்கியிருப்பதே இப்படித் தறி கெட்டு நெறி விட்டோடும் யானைகளைத் தடுத்தாட்கொண்டு தன் வசமாக்கத்தான்; பாசாங்குச தாரியாகிய அந்த யானை சுண்ணப்போதுக்குள் அத்தனை யானைகளையும் அடக்கிப் பிணித்து விடுகிறது. தொடர்ந்து விடாது துரத்திவந்த இந்த யானைக்குத்தான் எத்துணை கருணை. தானேவந்தெம்மைத் தலையளித் தாட்கொண்டருளும் யானையன்றோ இது என விம்மிதமுற்று நிற்கின்றன உயிர்க்கரிகள்.

மும்மல மாமத முற்றுப் போத முழுத்தறி அறவீசி
முகிழ்த்தலர் அன்பின் சங்கிலி உதறி முதிர்ந்த அருட்கூடத்
திம்மென நீங்கி வெளிக்கொடு புவனம் எனுகொடு வனமோடி
எப்பா கர்க்கும் அடங்கல வர்கி இயங்கும் உயிர்க்கரிகள்
தம்மை விடாது தொடர்ந்து பிணிப்பத் தரும்அங் குசபாசம்
தாங்குதல் கண்டும் தம்போ லெண்ணிச் சார்பவை தமைநகையாக்
கொம்மை மணர்க்கைகள் கொட்டுவ தேய்ப்பக் கொட்டுக சப்பாணி
குலைகெழு தடநிறை கலைசைந கர்க்கிறை கொட்டுக சப்பாணி.

அருளாளர் மூவரது அருண்மொழிகள் வழியே ஆனைமுகனைத் தரிசித்த நாம்
காணும் விதத்தாலும், தமது அநுபவத்தைக் காட்டும் விதத்தாலும் இம்மூவரும்
வேறுபடினும், கருணைக்கொரு தெய்வம் கணபதி என்று விளக்க முனைவதில் மட்டும்,
ஒத்த கருத்தும், ஒத்த உணர்வும் உடையராதலையே கண்டோம். மெய்ப்பொருளின்தரி
சனம், எப்போதும் எல்லோருக்கும் ஒப்பமுடிந்த ஒன்றாகவே இருக்கும்; சந்தேகமில்லை.

உடுவில் கிழக்கு கற்பக விநாயகர்

திருஞ்சூல்

— பண்டிதர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம் —

அணிந்ததிரு நீற்றொவியால் அகிலம் எங்கும்
 அல்லலினுள் நீக்குதமிழ்ச் சைவர் நாடாம்
 மணியிலங்கை வடதிசைக்கண் உடுவில் ஊரில்
 மறைமுழங்க மலர்மழையின் மணங்க ளாடி
 பணிபவர்கள், பக்கக்குழந் துறைவோர்க் கன்றி
 பற்றினொடு தூரவிருந் தள்ளு வோர்க்கும்
 திணிந்தஅருள் பொழிந்தமனச் சாந்தி சேர்க்கும்
 சிவன்மகனே கணபதியே ஆடர் ஊஞ்சல்

வேதங்கள் நான்கும்நல் வடங்க ளாக
 மெய்ஞ்ஞானம் மகிழ்ந்தமரும் பீடமாக
 பூதங்கள் தேவர்கள் விஞ்சை யர்கள்
 பூத்தாவிச் சூழநின்று வாழ்த்துப் பாட
 ஓதுமறை ஓசையினால் மழைகள் பெய்யும்
 உடுவிலெனும் ஒளிநகரில் ஆட ருஞ்சல்
 காதலுடன் அடியவர்கள் கரந்தொட் டாட்டக்
 கற்பக விநாயகரே ஆட ருஞ்சல்

அகத்தியரின் கமண்டலத்தை வீழ்த்தி முன்னாள்
 ஆறாகும் காவிரியாள் தோன்றத் தந்தீர்
 அகத்திணைநற் குறிஞ்சியிலே குறத்தி வள்ளி
 அருள்முருகன் பக்கத்தே சேர வைத்தீர்
 'சுகத்தவர்க்குச் சிவனுமையே உலகம்' என்னும்
 தத்துவத்தை உணர்ந்திமாங் கனியைப் பெற்றீர்
 சுகத்தைஎல்லாம் அடியவர்க்கு வழங்குஞ் செல்வத்
 துதிகையீர் உடுவிலிலே ஆடர் ஊஞ்சல்

பழிச்சுமையால் நொந்தடைவோர் பாரந் தாங்கும்
 பலம்நண்ண அருள்செய்து மேலும் வாழ்வில்

வழுக்கிவிழா வாறுவழி நடத்தும் ஐயா
 வல்வினைகள் வேரறுத்துக் காக்கும் ஈசா
 அழுக்ககன்றார் இதயங்கூட கோயில் கொண்டார்
 ஆனைமுகம் ஐந்துகரங் கொண்டார் ஆன்றோர்
 வழத்துமருள் ஓங்கார வடிவங் கொண்டார்
 மன்னுடுவில் கணநாதா ஆட ரஞ்சல்

கருத்தமைந்த பாரதமாம் காவி யத்தை
 கவிஞ்ஞானி வியாசமுனி பாட நுந்தம்
 மருப்பொடித்து மகிழ்ந்தெழுதி வைத்தீர் இந்த
 மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் செயல்கள் யாவும்
 திருத்தமுற முதல்வணங்கும் விக்கின ஈசா
 தேன்சொரியும் சோலைமலி உடுவில் கீழ்பால்
 நெருக்கமுறு பனைகள்மருங் கமர்ந்தீர் சாந்தி
 நிலவிடவே உலகெல்லாம் ஆட ரஞ்சல்

அண்டர்தொழும் அருள்முருகன் மூத்தோய் ஏத்தும்
 அடியார்களை மூன்றுமுறை தலையிற் குட்டிப்
 பண்டிருந்து பரவுவழிக் காறு பெற்றீர்
 பரமசிவன் திருப்புதல்வா ஞானக்கோவே
 அண்டைமனை குடிகளிலும் கமங்கள் தோறும்
 ஆல்லிடையும் அடியவர்கள் வாழ்த்தகி கேட்கும்
 கண்டுதொழும் பக்தர்மிகும் உடுவில் ஊர்வாழ்
 கற்பகவி நாயகரே ஆட ரஞ்சல்

சித்தித்தறி கரிதாம்நுந் அருள் சித்தித்தால்
 தேனிமழையே வாழ்வெல்லாம் என்று கண்டு
 பத்திக்குள் பத்தியொடு பரவு வாரிகள்
 பக்குவத்தில் ஓங்கிஇக பரவாழ் வெல்லாம்
 தித்திக்கப் பெறுகின்றார் தொழுகை நோன்பு
 திருப்பணிகள், தொண்டானே அடியார் நாமும்
 முத்திக்கு வழிநண்ண அருவிவீர்! பக்தி
 மூழ்குடுவில் விநாயகரே ஆட ரஞ்சல்

நெற்றிவிழிக் கற்பகமே ஆடர் ஊஞ்சல்
 நினைவனே ஐங்கரனே ஆடர் ஊஞ்சல்
 ஒற்றைமுழுத் தந்தமுள்ளி ஆடர் ஊஞ்சல்
 ஒழித்தவரே ஈழமுனை ஆடர் ஊஞ்சல்

முற்றறிவு முழுமுதலே ஆடர் ஊஞ்சல்
 முப்பரிநூல் மார்புடையீர் ஆடர் ஊஞ்சல்
 வெற்றிகட்கு வித்திடுவீர் ஆடர் ஊஞ்சல்
 விநாயகரே உடுவிலிலே ஆடருஞ்சல்

மழகவிறுச் செவியாட ஆடர் ஊஞ்சல்
 மணிமகுட ஒளிமின்ன ஆடர் ஊஞ்சல்
 ஒழுகருளின் விழிகனிய ஆடர் ஊஞ்சல்

உதரபந் தனம் ஒளிர ஆடர் ஊஞ்சல்
 வழி நறைதார் குழைந்தாட ஆடர் ஊஞ்சல்
 மாரீபில் அக்கு மணியாட ஆடர் ஊஞ்சல்
 விழிநுதல் நீ ரொளிமின்ன ஆடர் ஊஞ்சல்
 கற்பக விநாயகரே ஆடர் ஊஞ்சல்

ஆனந்தித் துருகிடநாம் ஆடர் ஊஞ்சல்
 அருள்பலவும் நினைந்தழநாம் ஆடர் ஊஞ்சல்

தேனுந்தும் மலர்மணத்தில் ஆடர் ஊஞ்சல்
 தீபங்கள் தூபமிடை ஆட ருஞ்சல்
 வானிங்கும் வந்ததென ஆடர் ஊஞ்சல்
 மலபந்தம் யார்க்குமற ஆடர் ஊஞ்சல்
 நரனென்னும் செருக்கற்றூர் உடுவில் தன்னில்
 நயந்துறையும் சிவகுமரா ஆடர் ஊஞ்சல்

தவநெறியில் வாழ்வோரீகள் மலிந்து வாழி
 தர்மஉணர் வுள்ளமெலாம் இலங்கி வாழி
 அவிசோரும் யாகங்கள் புரிவார் வாழி
 ஆவாழி அடியார், அர்ச்சிப்பார் வாழி
 சிவனடியார், அமுதீவார் அந்த னாளர்
 தெய்வீகம் பூசைமலரீக காக்கள் வாழி!
 பவந்தீர்க்கும் சிவதொண்டு ஈகை வாழி!
 பாரீகாக்கும் பரமனருள் நிறைந்து வாழி!

கொல்லாமை கள்ளாமை கள்ளுண் னாமை
 குருபத்தி இறைபக்தி பணிவும வாழி!
 எல்லார்க்கும் தாய்இறைவன் என்னும் எண்ணம்
 'எல்லாமே அவன்' என்னும் பக்தி வாழி!
 நல்லவைகள் அத்தனையும் செழித்து வாழி!
 நான்மறையின் ஆசாரம் ஆலயங்கள்
 தொல்லீழம் எங்கணுமே சுடர்ந்து வாழி!
 தூயகண பதிபாதம் வாழி வாழி!

தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாக அன்றும் — இன்றும்

திரு. க. சின்னையா B. A., அதிபர் யா/அரியாலை ஸ்ரீ பார்வதி வித்தியாசாலை.

வாழ்க்கை ஒரு நீரோடை. நீரோடையிலே பாயும் நீர் நிலத்தில் சுவறிக் கொண்டேயிருக்குமானால் காலகதியில் துர் நாற்றமெடுக்கும். அதனால் ஓடைக்குங்கேடு, சூழலுக்குந் தீங்கு. நன்மை செய்ய முடியாத நீரோடை. தீமையாவது செய்யாமலிருக்க முடியவில்லை. மற்றொரு நீரோடை மற்றும் பற்றின்றி போகவேண்டிய குறியை நோக்கி நெறிப்படுகின்றது. ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும் நீர் உயிர்களுக்கும் பயிர்களுக்கும் வளத்தைவழங்குவதோடு களங்கமற்று விளங்குகின்றது. முந்திய நீரோடை எட்டி, பிந்தியது ஊருணி, ஊருணிபோன்றது சமயநெறி. சமயவாழ்க்கையே குறியைநோக்கி நெறிப்படுத்தும். அன்பே சிவம், அன்பு நெறி, சிவநெறி, அன்பு வற்றாத ஊற்று, அன்பில்லா வாழ்க்கை வற்றல் மரம் அன்பே பண்பு, பண்பு பொதுவாகக் குணம் எனப்பட்டாலும் பண்பு குணத்திலும் ஆழமானது. நீண்ட வேர் ஊன்றி நிற்க, நிலைத்திருக்கும் நெடிய பழு மரம் போன்றது பண்பு. குணம் ஆளுக்கு ஆள் மாற்றம். வேளைக்கு வேளை மாறும். பண்பு அம்படிப்பட்டதன்று

அன்பு நாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ
டைந்து சால்புன்றிய தூண்;

சமயத்துறையின் ஒப்புயர்வற்ற பெரது நோக்கு பண்பின் அடிப்படையிலே முகிழ்த்துக் கொண்டியங்குகின்றது.

அன்று குருகுலக் கல்வி மூலம் சமயம் வாழ்க்கையோடு இரண்டறக் கலந்திருந்தது. நான்கு ஆச்சிரமங்களில் முதலில் பிரமச்சாரியாயிருந்து ஒழுங்காக நெறிப்பட்ட இளைஞர் பின்னாலில் புன்னெறிச் செல்லாது நன்னெறிப் பட்டனர், பிரமச்சாரியம் அறிவைத் தேடும் பருவம். அப்பருவத்தில் வளரும் பயிர்கள் போன்ற சிறுவர் தம்மை நிறைவு நிலைக்கு நெறிப்படுத்துவதற்கு ஆயத்தஞ் செய்தனர். இது தனி வாழ்வு. இவ்வாழ்வில் முழுமையடைந்த, பின்பே - கற்றலில் நிறைவு பெற்ற பின்பே கற்ற நெறியில் நிற்கத் தலைப்பட்டனர், பெர்து வாழ்விலீடுபட்டனர். ஊர்க்கண்டேய மாயினர்.

இன்று நிலை வேறு. உரமானது தனி வாழ்வில் தன்னைத் தயார் செய்து கொண்ட பின்பே பிறர்க்குதவும் பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுகிறது, காய்த்துக் கனிந்து உதவுகிறது. ஆனால் இக்கால மாணவர் தனி வாழ்வில் சம்மைத் தயார் செய்ய முன்பே கூட்டுப் பருவத்திலேயே குஞ்சு பறக்க முனைவதுபோல வெளியுலக விவகாரங்களில் எண்ணச் சிறகுகளைப் பறக்கடிக்கின்றனர். பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுகின்றனர் - பயிரைப் பருவத்தே செய்ய வேண்டும். பிஞ்சிலே பழுத்தால் வெம்பல், முற்றிய காயே பழுக்கும், அனுபவ ஞானமும் அறிவின் முதிர்ச்சியுமே உண்மை உணர்வை ஏற்படுத்தும்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

என்பது வள்ளுவம், சமயம் காட்டாய பாடம், ஆனால் பரீட்சைக்குப் புள்ளி பெறும் அளவுக்குக் கற்றல் நின்று விடுகிறதேயொழிய நடைமுறைப் படுத்தலைக் காண முடிவதில்லை. கற்றல் வேறு, கற்ற நெறியியல் நின்றல் வேறென்றாகிறது. ஒப்பந்த அடிப்படையில் கட்டப்பட்ட கட்டிடம் போல வித்தில்லாச் சம்பிரதாயமாக - சமயக் கல்வி அமைந்து விடுகிறது. சிறுவர் நுனிப்புல் மேய்கின்றனர். அதே நேரத்தில் அறிவியற் கல்வியில் ஆழ்ந்து தோய்கின்றனர். காரணம் காலனி ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து வந்த பழக்க வாசனையும் ஒன்று. அதுவே மங்காவுடுப்புத் தொழிலுக்குத் தம்மைத் தயார் செய்தல். அறிவியல் முனை விருத்திக்குப் பயன்படுமே யொழிய பண்பு விருத்தியை நிறைவு செய்யாது, எனவே தான் அறிவியற் கருவிகள் உலக அழிவுக்கும் ஆக்கப்படுகின்றன. அழகியற் கல்வி மன வளர்ச்சிக்குப் பயன்படும், அங்கே சமய நெறிப் படுதல் சீர்ப்படும். தெய்வ மென்பதோர் சித்தம் உண்டாகும்.

இன்று அறிவியல் வளர்ந்த அளவுக்கு அன்பியல் வளரவில்லை. அறிவியல் பலவற்றிடையே அளந்தும், நிறுத்தும், எண்ணியும் புறநிலையில் பொதுமையைக் காண்கின்றது. உலகம் அளந்து அறுதியிடும் அளவிற்கு அல்ல தாய்க்குக் குழந்தை அளந்து காணும் தசையும் எலும்பும் மட்டுந்தானா? அப்படியானால் தாய்மை என்பது வெறுங்கனவா? நன்மையையும் தீமையையும் அளந்து அறுதியிட முடியுமா? புறநிலையில் அளந்தறியும் விஞ்ஞானம் அழகை உண்மையை ஆராய்வதில்லை. ஆராய்ச்சிக் கேற்ப வரம்பு கட்டி வாழ்வது விஞ்ஞானம், அதற்கப்பாலுள்ள உலகைப்பற்றி அறிவியலுக்கு அக்கறையில்லை. “இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது.....” சமயிக் கன்றோ மனக் கவலை. அறிவியல் சரீரத்தைப் பிய்த்துப் பிடுங்கி ஆராயும் அளவிற்கு தொழிற்படும், உலகம் கலை யழகு நிறைந்தது. கலைக் காண்பான் நாயைக் காணமாட்டான், விஞ்

ஞானி, நாயைக் காண்பான் கல்லைக் காணமாட்டான் கலைஞன் பார் முதற் பூதங்களை விஞ்ஞானி ஆராய, பரத்துள் அவையாவும் மறைந்து நிற்கக் காண்கிறான் மெய்ஞ்ஞானி பகுத்தறியும் அறிவு மட்டும் போதாது; தொகுத்தறியும் அறிவும் வேண்டும். அழுங் குழந்தையை ஆற்ற அறிவியலார் பல ஆய்வுகளை நடத்தலாம். பால் நினைந்தாட்டுபவள் தாயல்லவா? புற அறிவு அறிவியல், வாலறிவு சமயம், இச்சமய ஒழுங்கு கல்வி நிலையங்களில் மட்டும் வளராது. தாயானவள் பாலாட்டும் பொழுதே தொடர்ந்து ஊட்டிக் கொண்டு வரவேண்டும்.

மாணிக்க வாசகர் பதினாறு வயது வரை கற்ற கல்வியின் தரமே நானூர் என்னுள்ளமார் ஞானங்களார் எனச் சிந்திக்க வைத்து விசார உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தி மார்க்கண்டேய மாக்கியது தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாக நான் யார் என்ற விசார உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும். நான் அங்கங்களால் ஆக்கப்பட்ட ஆக்கை யெனில் எனது ஆக்கை என்று சொல்ல முடியாது. எனது என்பது வேறு; நான் வேறு, எனது என்று சொல்லப்படுபவை எவையும் நான் ஆக இருக்க முடியா. நான் என்பதற்குப் புறத்தில் நின்று விடைகாண முடியாது, நான் எனக் கூறும் பொழுது உள்ளே ஒரு பொருள் உண்டென்பதை உணர வேண்டும். அது தெய்வீகமானது தெய்வீகம் தெய்வ சம்பத்து, சிவநல்வினை செய்பவர்க்குத் தெய்வீகம் தெளிவாகும், தேவர் பசு நல்வினை செய்தவர் எனவே தான் நீதிப்பிடிம்பை பங்கயத்தயனும் மாலும் அறியவில்லை. “வானூர் காணாதமன்” என்றார் உமாபதி சிவம், சிவ நல்வினை சிவனுய்யக் கொள்கின்ற ஆறு. பொருள், குணம், தொழில்கள் போல உணர்த்த முடியாவிட்டாலும் ஒருவாறு உணர்த்த உணர்வதற் குரிய தாய் உணர்ந்த விடத்து உவட்டா இன்பத்தில் தினைக்கச் செய்வதாய், இன்ப வடிவாய் உள்ளது நான். நான் யார் என்பதை உணர்ந்தால் எந்நிலையிலும், உயர்விலும், தாழ்விலும் சலனம் ஏற்படாத பொது நிலை தானே தோன்றும் இன்பேதம், சாதி பேதம். ஏற்றத்தாழ்வு என்ற எவையுமே உதயமாகா.

தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டானால் எண்ணங்கள் அடங்கும்; மனம் ஒடுங்கும்; அலை ஓய்ந்த கூடல் போல் அமைதி நிலவும். பஞ்ச புலன்களின் வழிச் செல்லும் மனம் பாஞ்சாலியாகிறது. ஐவருக்கும் பொதுவாகிறது. புலன் வழிச் செல்லும் மனத்தில் புலனுணர்வுகளுக்கேற்ற எண்ணங்கள் விழைவுகள் தலைகாட்டும்; அமைதி காண்பதரிதாகும்; மனத்துக்குத் தாழ்வு ஏற்படும்பொழுது அவமானம் அவதாரம் எடுக்கும் பெரழுது ஐவரில் எவருமே துணையாகா, துணையிரிப்பின் நெஞ்சு, மனம் ஒரு கூட்டுப் பொருள்; செயற்கை, அழியக்கூடிய நிலை

யிலாப் பொருள், அதனைக் காப்பாற்ற நிலையுள்ள மெய்ப்பொருளால் தான் முடியும், உரமிருந்தென்; உறவிருந்தென்; உதவுவாரில்லாவிடத்துத் தன்னையே காப்பாற்ற முடியாத மனதை ஓடிமீள்கென ஆடல் பார்த்திருக்கும் இறைவனே தோன்றாத் துணையாயிருந்து உதவுவான்.

அத்திஒபுரியிலே, கௌரவர் அவையிலே, -மன்னர் குழர்த்தின் முன்னிலையிலே - கணவன்மார், கனவான்மார் கூடியிருக்கும் சபை நடுவிலே நிறுத்தப்பட்டுத் துகிலுரியப் படுகிறான் பாஞ்சாலி, பஞ்சவரோ தமது பதிவிரதையைக் காப்பாற்ற முன்வரவில்லை, தலைமக்கள் தலை குனிகின்றனர். தன்கையே தனக்குதவி என்ற எண்ணத்தால் கைகள் ஆடையைப் பற்றுகின்றன. வாய் மாத்திரம் பரந்தாமனை வரவழைக்கிறது, ஆள்பாதி, ஆண்டவன்பாதி, யுக்தியும் பக்தியுஞ் சேர்ந்த மனப்போரட்டம். தன்னாலாவதொன்றில்லை என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது; வலுக்கிறது. தெய்வமென்பதோர் சித்தம் உண்டாகிறது, கைகள் அங்கைகளாயின. ஆடையைப் பற்றிய கைகள் தலைமேல் ஓங்கித் தரயினும் நல்ல தலைவனின் தாள்களைப்பற்றின. கைகள் கூப்ப, "கோவிந்தா கோவிந்தா" என்று கூப்பிட்டாள்: நாவில் ஊரூத அமிழ்து ஊறியது; உடல் புளகாங்கிதமடைந்தது. தன்னை மறந்து தலைவனைத் தலைப்பட்டாள்; அருள் பெருகியது; ஆடையும் பெருகிக்கொண்டே போகிறது. உரிந்து துச்சாதனனும் கைசோர்ந்து, மெய்சோர்ந்து வீழ்ந்தான், மற்றுப் பற்றின்றி பற்றற்றருளைப் பற்றிய திரௌபதி கற்பினுக்கும் மரபினுக்கும் இவளே தெய்வமெனப்பட்டாள்.

கடலில் அலை ஓய்ந்தபின் அலையும் கடலாம், சலனமற்றிருப்பது போல் எண்ண அலைகள் அடங்கிய நிலையில் மனஞ் சலனமற்றிருக்கும்; கற்புநிலை எய்தும், கற்பு நிலை கலப்பற்ற தனித்தன்மை? மாசற்றதன்மை, இந்நிலை எய்திய விடத்து இன, சாதிபேதம் தலை தூக்கா. யாதும் ஊர், யாவருங் கேளிர் ஆவர். தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகும். அந்தநாள் எந்தநாளோ.....

சேக்கிழாரும் பெரிய புராணமும்

சைவப் புலவர் திரு. வ. கந்தசாமி ஆசிரியர்
(யா / பெரியபுலம் தமிழ் வித்தியாலயம்)

சேக்கிழார் பெருமான் நமது செந்தமிழ் நாட்டின் தேசிய கவிஞர். அவர் இயற்றியருளிய திருத்தொண்டர் புராணம் நம் நாட்டின் ஒப்புயர்வற்ற தேசிய காவியம். ஆங்கிலேயர்கள் தமது நாட்டின் அரும் பெருங் கவிஞர் 'ஷேக்ஸ்பியர்' என்பவரைக் குறித்துப் பல்வேறு கோணங்களில் வெவ்வேறு வகைகளில் ஆராய்ந்து பெருமிதங்கொண்டு மகிழ்கின்றனர். அதுபோல நாமும் நமது அருமைச் சேக்கிழார் பெருமானைக் குறித்துப் பலப்பல துறைகளில் ஆராய்ந்தறிதல் நம்மனோர்க்குப் பெருநலம் பயக்கும்.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் அநபாய சேர்முனுக்கு அமைச்சராய்த் திகழ்ந்த காலத்திற் சமணரது பெருங்காப்பியமாகிய சீவக சிந்தாமணி என்னும் நூலை உலகத்திற் பலரும் படித்துப் படித்துப் பெருமகிழ்வுற்றனர். உயிர்க்குறுதி பயக்கும் உண்மைப் பெர்ருண் சுற்பியாத அந்நூலைக் கற்றல் பெரும்பயன் பயப்பதில்லையென்பார், (சேக்கிழார் புராணம் 20 ல்)

“உலகிலுளோர் சிலர்கற்று நெற்கும் றுண்ணுது

உமிகுற்றிக் கைவருநீக் கறவைநிறக

மனடுகறந் துளந்தளர்ந்து குளிர் பூஞ்சோலை

வழியிருக்கக் குழியில்விழுந் தளறு பாய்ந்து

விலைதருமென் கரும்பிருக்க இரும்பை மென்று

விளக்கிருக்க மின்மினித்தீக் காய்ந்து நெர்ந்தார்.”

என்றார். சோழமன்னனும் சிந்தாமணிப் பயிற்சியிலேயே மிகுதியும் ஈடுபட்டு அதைக் கற்பதிலே பொழுது போக்குவதைக் கண்ட சேக்கிழார் பெருந்தகை அவனை நோக்கிச் சிந்தாமணி நூலானது சமணர் கட்டிய பொய்க் கதையினைக் கூறுதலால், மறுமைக்கு யாதும் பயன் தராதது. இம்மைக்கும் அத்தகைத்தே. சிறப்புமிக்க சிவகதையே இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உறுதியுபயக்கத்தக்கது என்று கூறினர். அப்போது அரசன் இது பயனற்ற கதையாயின் இருமைக்கும் நன்மை பயக்கத்தக்க சிவகதை யாது? உலகத்திலே அக்கதையை மொழிந்தவர் யார்? சேட்டவர் யார்? பெருந்தவத்தினர் கதையோ? அல்லது தவங்கிடந்து பேறு பெற்றவர்களின் கதையோ? இவற்றையெல்லாம் பொருத்தமாகக் கூறுக.” என்றான்.

சேக்கிழார் - பெருமான் தில்லைத் திருப்பதியின் எல்லையில்வந்து அத் திருப்பதியைத் தாழ்ந்திறைஞ்சித் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று பொற்றாமரையில் மூழ்கி அம்பலவாணர் முன்சென்று பணிந்து உளமுருகி நைந்து கைதொழுது இறைவனது எல்லை காண்பதற்கரிய திருவருட் பேரொளியாகிய இன்பக் கடலிற்றிறினைத்துக் கடவுளை நோக்கி,

“அடிகளேயுன தடியர் சீரடி யேனுரைத்திட வடியெடுத் திடர்கெடத்தரு வாயெனத் திருவருளை யெண்ணி யிறைஞ்சினார்”

அப்பொழுது வானீழல் மொழியாக “உலகெலாம்” என்ற அருள் நரத ஒலியானது அடியார்களெல்லாருடைய செவியின் கண்ணும் நிறைந்தது. திருத்தொண்டத் தொகையுட் போந்த நாயன்மாருட்டலையானவர் மூவராதலின், அத்திருநெறித் தலைவர்களைச் சேக்கிழார் பெருமான் வணங்கிச் சிவசின்னங்கள் தரித்து, ஆயிரக்கான் மண்டபத்தே வீற்றிருந்து சிவபெருமான் அடியெடுத்துரை செய்த செந்தமிழ்ச் சொற்றொடரையே முதலாகக்கொண்ட திருவிருத்தம் பாடிப் பெரிய புராணத்தை இயற்றத் தொடங்கினார். உலகெலாம் என ஆரம்பித்து நின்ற தெங்கும் நிலவி உலகெலாம் என நிறைவு செய்தார். 4286 செய்யுட்கள் உள.

பெரிய புராணமானது, சொன்னடையினும் பொருள் விழுப்பத்தினும் இணையற்றதாய் எவ்வகைச் சிவ வழிபாட்டினர்க்கும் பொதுவாகிய பெருநூலாக விருத்தலின், சிவவழிபாடு உலகில் உள்ளவரை நின்று நிலவும் பெருங்காப்பியமாம். இனி சேக்கிழார் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணத்தின் சிறப்புக்களை ஆராய்வாம்.

ஒற்றுமை, வேற்றுமை நயம் விளங்கச் சொற்றொடர் அமைப்பதில் ஆசிரியர் சேக்கிழார் மிகவுந் திறமை சான்றவர். திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம் 105 ஆவது பாட்டில்; உலகெலாம் அழிக்க வந்த ஆலகால விடமானது சிவபெருமானுக்கு அமுதம் ஆயினாற்போல, சிவபெருமான் தமராகிய அப்பழர்த்திகட்கு நஞ்சுகலந்த பாற்சோறு அமுதமாதல் இயல்பே என்பார்.

“பொடியார்க்குந் திருமேனிப் புனிதர்க்குப் புவனங்கள் முடிவாக்குந் துயர்நீங்க முன்னைவிடம் அமுகானால் மடியார்க்கும் அறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய அடியார்க்கு நஞ்சமுத மாவதுதா னற்புதமோ!” என்றார்

சண்டேசுர நாயனார் வரலாற்றுப் பகுதியில் உள்ள ஆராவது பாட்டில் பயன்கள் பலவற்றை அழகாகத் தொகுத்துக் கூறியிருப்பது வியக்கத்தக்கது.

“பண்ணின் பயனும் நல்லிசையும்
 பாலின் பயனும் இன்சவையும்
 கண்ணின் பயனும் பெருகொளியும்
 கருத்தின் பயனும் எழுத்தஞ்சும்
 விண்ணின் பயனும் பொழிமழையும்
 வேதப்பயனும் சைவமும் போல்
 மண்ணின் பயனும் அப்பதியின்
 வளத்தின் பெருமை வரம்புடைத்தேர்?

சில இடங்களில் சொல்லாற்றலினாலே நுட்பமான பொருளைக் குறிப்பது இவர்க்கு வழக்கம்: திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 280 ஆம் பாடலில் “பெற்ற குலத்தாதையாரும்” என்ற விடத்துச் சம்பந்தப் பெருமானது மெய்த் தந்தையார் இறைவரே யென்றும் பிறப்புச்சார்பான் மட்டுமே சிவபாத விருதயர் அவர்க்குத் தந்தையாரென்றுங் குறிப்பித் தமை காண்க. வெப்பு நோயால் வருந்திய பாண்டியன் நாயனாரைக் கண்டவுடன்,

“சிந்தையாற் ரொழுது சொன்னான்
 செல்கதிக் கணிய னான்” என்றவிடத்து, வெப்புநோய் தீர்ந்து சைவத்துட் புகுமுன் வெளிப்படையாகக் கையாற்றொழுதிலன் என்றும், வெளிப்படையாகத் தொழாமையின் செல்கதியாகிய சிவநெறிக்கு அணித்தாய் நின்றனையொழிய, அதனைச் செய்திலன் என்றும் குறிப்பாலுணர்த்தியவாறு காண்க.

இவர் தமது காப்பியத்துட் பல அழகிய உவமைகள் அமைத்துள்ளார். செல்வனானது பல முயற்சிகளாற் பெருகியோங்குவது போலத் தோன்றி ஊதியமிலாமையான் இழக்கப்பட்டொழிவதற்கு உவமையாக யானை யென்னும் நோயினால் உள்ளீடற்றுப் பயனிலதாகும் விளாங்கனியை எடுத்துக் காட்டினார். அரிவாட்ட நாயனார் புராணம் 8 ஆம் செய்யுளில்,

“மேவு செல்வங் களிறுண் விளங்கனி
 யாவ தாகி யழியவும்” என்றது காரணம்:

கடவுளின் நெறிச்சார்பான பொருள்களையே உவமைக்கு எடுத்துக் கொள்ளுதல் இந்நூலுள் மிகுதியாகக் காணலாம். வெண்மைக்குத் திருநீற்றினை உவமையாக எடுத்துக் கொண்டனர்,

“பொன்னின் வெண்டிரு நீறு புனைந்தெனப்
 பன்னு நீள்பனி மால்வரைப் பாலது.” எனக் கூறியதும் காணப்பாற்று.

இனையான் குடிமாற நரீயனார் நன்கு வளராத குறும்பயிர்களை அடியவர்களுக்குக் கறியமைத்தற் பொருட்டு எவ்வாறு பறித்தனரென்றில், பற்றிற்கும் பழிக்குங் காரணமாகிய மூலமலத்தைப் பறித்தொழித்தல் போலக் களைந்தெடுத்தாரென்று கூறினவிடத்துத் தத்துவக் கருத்தினை உவமையாக அமைத்தமை காண்க:

“குழிநிரம் பாத் புன்செய்க் குறும்பயிர்தடவிப் பாசப் பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தவை கறிக்கு நல்க”

(இனையான் 21 ம் பாடல்)

“பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவைய ருள்ளமும்
வஞ்ச மாக்கள்தம் வல்வினையும் அரன்
அஞ்செ முத்தும் உணரா அறிவிலோர்
நெஞ்சம் என்ன இருண்டது நீண்டவான்.”

என்ற

விடத்துச் சமயக்கருத்தும், அறநூற் கருத்தும் உவமையாக வந்தன. குற்றமாகத் தோன்றுவனவற்றைக் குற்றமற்றவென விலக்குதற் பொருட்டு அழகிய உவமைகள் அமைப்பதில் இவர் திறமை மிக்கவர். கண்ணப்ப நாயனார் தமது வாய்நீரால் இறைவனுக்கு நீராட்டினமையும், தமது வாயினுற் சுவைத்த ஊனமுதம் நல்கினமையும் குற்றமில்லாத செயல்களே என்பார்,

“வாயின் மஞ்சனநீர் தன்னை விளைத்த அன்புமிழ்வார்போல விமலனார் முடிமேல் விட்டார் என்றும்,”

“எண்ணறந்த கடவுளருக் கிடுமுணவு கொண்டுட்டும் வண்ண எரி வாயின்கண் வைத்ததெனக் காளத்தி அண்ணலார்க் காம்பரிசு தாஞ்சோதித் தமைப்பார் போல் திண்ணனார் திருவாயில் அமைத்தாரூன் திருவமுது”

என்றுங் கூறினார்:

மூவர் திருப்பதிகங்கள் பாடிய செய்தியைக் கூறுமிடத்துச் சில இடங்களில் திருப்பதிக முதற் குறிப்பையும், சில இடங்களில் முடிபினை விளக்கியும், சில இடங்களில் இரண்டினையும் அமைத்தும், திருப்பதிகக் கருத்தினைச் சில இடங்களில் விளக்கி இடைநின்ற சொற்றொடர்கள் அமைத்தும், பிற இடங்களில் திருப்பதிகக் கருத்தினை விளக்கியும் ஆசிரியர் திருப்பதிகங்கட்குத் தேர்ந்துவாய் அமைத்துள்ளார்.

I முதற் குறிப்புக்கு உதாரணம்:-

“பித்தாபிறை குடியெனும பெரிதாந் திருப்பதிகம்”

“கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்” என நீடிய கோதில் திருப்பதிகம்.

“தோடுடைய செவியனெனு மெய்மை மொழிந்திருப்பதிகம்”

II முதலு முடிபுக்கு உதாரணம்:

(அ) “சொற்றுணை வேதியன் என்னுந் தூய்மொழி
நற்றமிழ் மாலையர் நமச்சி வாயவென்று”

(ஆ) “அஞ்சுவதில்லை யென்றே யருந்தமிழ் பாடியறைந்தார்”

III கருத்தும் இடைநின்ற சொற்றொடருக்கும் உதாரணம்:

(அ) “நினைப்பவர்தம் மனங்கோயில் கொண்டருளும்
அம்பலத்து நிருத்தனரைத்
தினைத்தனையாம் பொழுது மறந்துய்வனோ
வெனப்பாடியதில்லை சார்ந்தார்

ஆசிரியர் சேக்கிழார் சிவனடியார் பெருமையையே கூற வந்தாரா யினும், தமது நூலுள் ஆங்காங்குச் செந்தமிழ்ப் பெருமையையுஞ் சுட்டிப் போந்தனர். தமது நூலுக்கு மூல நூலாகிய திருத்தொண்டத் தொகை தமிழின் கண்ணேயே முதலில் அருளிச் செய்யப் பட்டமையால், அதனைத் ‘தென்றமிழ்ப்பயன்’ என்றார்.

“தென்றமிழ்ப் பயனாயுள்ள திருத்தொண்டத்
தொகை முன்பாட” என்றமை காண்க.

சேக்கிழார், திருமுறைகளை நன்கினிது பயின்று உணர்ந்தவர்களிற் தலை சிறந்தவர். திருமுறைகளின் சீரிய செம்பொருள்களை விளக்கும் செயலினும், சேக்கிழார் பெருவருந்திறன் பெற்றவர். இவ்வுண்மையினை,

“அவையகம் வியக்கும்முப் புலவர்அருள் முக்கனி
அருந்தமிழ்ச் சுவையனைத்தும்
ஆராய்ந் தெடுத்துப்பல் செய்யுள் முகமா
அறிய அறிவித்த பெரு நாவலன்.”

எனப் பெருங்கவிஞர் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் மிக வியந்து போற்றி மகிழ்ந்தருளுகின்றார்.

சேக்கிழார் பெருமான் செம்பொருள்காட்டி விளக்கம் செய்த ருளிய தேவாரத் திருப்பாடல்கள் பலவற்றுள், ஒன்றினை இங்கு பாசீப்பாம்,

“மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
எண்ணில் நல்லகதிக்கு யாதுமோர் குறைவினை
கண்ணில் நல்ல ிதுறும் கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணில் நல்லாளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே.”

என்னும் தேவாரப் பாடல், சைவ மெய்யுணர்வு சிறிதேனும் உடையார் யாவராயினும், அவரனைவரும் அறிந்ததொன்று. அதனைப்படிக்குங்காலும், பாடுங்காலும் நாம் அனைவரும் பொதுப் பெர்ருளாக எண்ணுவது, 'கழுமல வளநகரின் கண் பெண்ணின் நல்லாளாகிய பெருமாட்டியுடன் பெருந்தகை எழுந்தருளியிருக்கின்றார்; அதனால் நாம் மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம். நமக்கு வைகலும் எண்ணில் நல்லகதிக்கு யாதுமோர் குறைவில்லை' என்பதேயாகும். இப் பொருளைவிட நாம் வேறெதுவும் எண்ணுவதில்லை சேக்கிழார் பெருமான், திருஞான சம்பந்தப் பெருந்தகையின் உணர்வீனோடு தம்முணர்வும் ஒன்றி இயைந்து நின்று உணர்ந்த அனுபவத்தினைத் தெய்வத் திருவருளால் பெற்று, இத் திருப்பாடல் எப்போது, எங்கு, எந்தச் சூழ்நிலையில் இனிதருளிச் செய்யப்பட்டது என்னும் செய்தியினை, தம்மனோர் உய்யத் தெருட்டி அருளுகின்றார்.

திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் பாண்டிநாட்டில் சிவநெறியைச் செழிப்பித்துத் திருநீற்றொளிபரப்பி, மங்கையர்க்கரசியாரும். குலச்சிறையாரும் மகிழ்ந்து வணங்க, மதுரையின்கண் சிலநாள் தங்கியிருந்தார். அப்போது தம் அருமைத் தவப் புதல்வரின் பிரிவைத் தரிக்கலாற்றாத சிவபாதவீருதையர் அவரைக் காணும் பொருட்டு பாண்டி நாடு நோக்கி வருகின்றார்.

தந்தையார் வருகையை அறிந்த ஞானசம்பந்தர் எதிர் சென்று வணங்கினார். உலகியல் தந்தையாரைக் கண்ட திருஞான சம்பந்தருக்கு தமது அருளியல் தந்தையின் நினைவு எழுந்தது அம்மன எழுச்சியால் பெருமான் சிவபாத விருதயரை நோக்கி.

“அருந்தவத்தீர்! என அறியாப்பருவத்தே எடுத்தாண்ட பெருந்தகை எம்பெருமாட்டியுடன் இருந்ததே?”

எனத் திருப்பதிகம் போற்றிசைத்தார். அத் திருப்பதிகமே “மண்ணில் நல்லவண்ணம்” எனத் தொடங்குவதாகும். அத் திருப்பதிகம் இத்தகைய ஒரு பொருந்திய சூழ்நிலையிலேயே திருந்த அருளிச் செய்யப்பட்டது என்பதனைச் சேக்கிழார் பெருமான் “காலம் இடையிற்றவற்றையும், தேயம் இடையிற்றவற்றையும் காணும் ஞானக் கண்” கொண்டு உணர்ந்து நமக்கு உணர்த்தியருளுகின்றார்.

திருஞான சம்பந்தரின் உணர்வோடு, சேக்கிழார் பெருமான் உணர்வும் ஒன்றி இயைந்து நின்று திளைத்திருந்தாலன்றி, இச் சூழ்நிலையை அவர் இனிதுணர்தல் இயலுமோ? சேக்கிழாருக்கு இச் சூழ்நிலையின் பெற்றியுணர்தற்குப் பெரிதும் உதவியது, “பெண்ணின் நல்லாளொடும் பெருந்தகையிருந்ததே” எனவரும் ஈற்றடியில் “இருந்ததே” என்னும் சொல்

லில் உள்ள ஏகாரமேயாகும். நம்பேரீரூர் அவ் ஏகாரத்தினை “அசை” என்றோ “பிற” என்றோ, தள்ளி விடுவோம். சேக்கிழார் பெருமான் தேவாரத் திருப்பாடல்களில் ஒரு சிறு எழுத்தினையும் பொருளற்றதெனப் புறக்கணிக்க உளம் இசையார். அவ்வேகாரத்தினை வினாப் பொருளில் போந்ததென நுண்ணிதின் உணர்ந்தார். தாம் உணர்ந்து உவந்த அச்செம்பொருளை,

“மண்ணின் நல்ல என்றெடுத்து மனத்தெழுந்த பெருமகிழ்ச்சி
உண்ணிறைந்த காதலினால் கண்ணருவி பர்யந்தொழுக
அண்ணலார் தமைவினவித் திருப்பதிகம் அருள் செய்தார்
உண்ணறும்பூஞ் செங்கமலத் தார் அணிந்த தமிழ் விரகர்”

என்னும் பாடலால் நாமும் உணர்ந்து மகிழ விளக்குகின்றார். இதன்கண் “அண்ணலார் தமை வினவித் திருப்பதிகம் அருள் செய்தார்” என அத்திருப்பதிகக் கருத்தினையே சுருங்கத் தொகுத்துத் திரட்டி யுரைப்பார் போல, அருளிச் செய்திருக்கும் திறம் பெரிதும் இன்புறப் பாலது. ஏகாரம் வினாப்பொருளில் அமைந்தது என்பதனைக் குறிப்பதற்கு ‘வினவி’ என்னும் சொற்பெய்து உணர்த்தியுள்ள அருமைப்பாடும் அனைவரும் வியக்கத்தகுவது.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் தமது நூலில் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளை எடுத்து விளக்கியுள்ளார் ‘சித்தாந்த சாத்திரங்கள்’ தோன்றுதற்கு முன்னரே வாழ்ந்திருந்தவராயினும், பதி. பசு, பாசம், இருவினை, மும்மலம், நாற்பாதம், இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சந்திநிபாதம், தீக்கை சிவலிங்கம், திருநீறு தீருவைந் தெழுத்து முதலியன போன்ற பல சைவ சித்தாந்தக் குறியீட்டுச் சொற்களையும், அவற்றோடு தொடர்யுடைய பலவகைக் கருத்துக்களையும் ஆங்காங்கே தமது நூலில் ஏற்றவிடத்துக் குறிப்பிடுகின்றார். சில செய்யுட்களை இங்கே நோக்குவோம்.

1 “பொடியார்க்கும் திருமேனிப் புனிதற்குப் புவனங்கள்
முடிவாக்கும் துயர்நீங்க முன்னைவிடம் அமுதானால்
படியார்க்கும் அறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய
அடியார்க்கு நஞ்சமுதம் ஆவதுதான் அற்புதமோ?”

2 “இருவினைப் பாசம் முந் மலக்கல் ஆர்த்தலின்
வருபவக் கடலில் வீழ்மாக்கள் ஏறிட
அருளும்மெய் அஞ்செழுத்தரசை இக்கடல்
ஒருக்கல்மேல் ஏற்றிடல் உரைக்க வேண்டாமோ?”

“நலஞ்சிறந்த ஞானயோகக் கிரியா சரியை யெலாம்
மலர்ந்த மொழித் திருமுலதேவர்”

“ஆதிமந்திரம் அஞ்செழுத் தோதுவார் நோக்கும்
மாதிரத்தினும் மற்றைமந் திரவிதி வருமே”

என்பன போன்று வரும் பெரிய புராணப் பாடல்கள் பல வற்றில் சேக்
கிழார் பெருமான் சைவ சித்தாந்தக் குறியீட்டுச் சொற்களையும் கருத்
துக்களையும் ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டமை அறிந்தின் புறற் பாலது. சைவ
சித்தாந்த நூலாசிரியர்கள் சேக்கிழார் பெருமானிடத்தும்,
அவர் தம் நூலின் மூட்டும் கொண்டிருந்த பெரும் பற்றையும் பெரும்
பயிற்சியையும் கொண்டுள்ளார்கள் என்பதற்குச் சான்றாக உமாபதி சிவம்
அருளிய பாடல்களில் இரண்டினை இங்கு குறிப்பிடுவாம்.

“பார்வைஎன மக்களைமுன் பற்றிப் பிடித்தற்காம்
போர்வைஎனக் காணா்புவி”

எனவரும் திருவருட்பயன் கண்ணில் நீடு பார்வையொன்று கொண்டு
காணும் அன்பர்முன் எண்ணில் பார்வை கொண்டு வேடர் எம்மருங்
கும் ஏகினர் எனவரும் பெரிய புராணச் செய்யுளை நினைப்பிப்பதாகும்.
இவ்வாறே,

“செய்வானும் செய்வினையும் சேர்பயனும் சேர்ப்பானும்
உய்வான் உள்ளன் றுணர்” எனவரும் திருவருட்பயன்,

“செய்வினையும் செய்வானும் அதன் பயனும் கொடுப்பர்னும்
மெய் வகையால் நான்காகும் விதித்த பெர்ருள் எனக்கொண்டே
இவ்வியல்பு சைவநெறி அல்லவற்றிற்கில்லையென
உய்வகையாற் பொருள் சிவன் என்றருளாலே உணர்ந்தார்”

எனவரும் சேக்கிழார் திருமொழியின் எதிரொலியே ஆகும் என்பதில்
ஐயமில்லை.

பக்திச்சுவை நனி சொட்டக் கவிபாடிய சேக்கிழார் பெருமசனின்
கவிதை நயத்தைப் பலவகையாலும் ஆராய்ந்து பார்த்து இன்புறு
வோமாக.

சிவாகமங்கள்

ப. கோபாலகிருஷ்ணன்,
விரிவுரையாளர், இந்து நாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம், இலங்கை.

சைவசமயம் அநாதியானது; சிவ சம்பந்தமுடையது; ஆழமும் அகலமும் நுட்பமும் உடையது; இச்சமயத்திற்குரிய முதனூல்களாக விளங்குவன வேதம் ஆகமம் ஆகிய இரண்டுமாம். ஆன்மாக்கள தம்மை வழிபட்டு உய்ந்து கடைத்தேறும் பொருட்டு இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட முதநூல்களாக இவை சைவர்களால் போற்றப்படுகின்றன. சைவ சமயத்தோடு தொடர்புகொண்ட ஆகமங்கள் சிவாகமங்கள் எனப்பெயர் பெறுவன.

வேதத்திற்கும் ஆகமத்திற்குமிடையே உள்ள நெருங்கிய பிணைப்பை வலியுறுத்தும் மரபுவழி விளக்கங்கள் குறிப்பிடற்பாலன. சிவபிரர்னுக்கு வேதம் அங்கமெனவும் சிவாகமம் அங்கியெனவும் சிறப்புப்பெறுகின்றன. வேதம் துதிநூலாகவும் ஆகமம் விதிநூலாகவும் ஏற்கப்படுகின்றன. வேதத்தை மந்திர சாத்திரமெனவும் ஆகமத்தைத் தந்திர சாத்திரமெனவும் கூறுவர். 'மந்திரம்' என்பது "நினைப்பவரைக் காப்பாற்றுவது" என்றும் 'தந்திரம்' என்பது 'தன்னை அடைந்தோரைக் காப்பாற்றுவது' என்றும் பொருள்படும். பத்தாந் திருமுறையாகிய திருமந்திரத்தைப் பாடிய திருமுனரின் கருத்து இங்கு குறிப்பிடற்பாலது.

"வேத மோடாகமம் மெய்யா இறைவன்நூல்
ஒது பொதுவுஞ் சிறப்பு மென்றுள்ளன
நாத னுரையிவை நாடிவி ரண்டந்தம்
பேதம் தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே"

வேதமும் ஆகமமும் மெய்யானவை அவை இறைவன் நூல்களாகும்; வேதம் பொது நூலாகவும் ஆகமம் சிறப்பு நூலாகவும் விளங்குவன; இறைவனால் அருளப்பட்டவை; இவை இரு வேறுபாடான முடிவைக் கூறுமென்பர்—ஆனால் நுணுகிப் பார்த்தால் பெரியோர்கள் இவை இரண்டிற்குமிடையே வேறுபாடு காணமாட்டார்கள்! - என்ற கருத்து இவை இரண்டுக்கு மிடையேயுள்ள ஒற்றுமையை விளக்கும். இதே கருத்தையே அருள்நந்தி சிவாசாரியார் தமது நூலிலும் கூறுவதைக் காணலாம்-(1) சைவத்திறன் உணர்ந்த பெரியார் ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியார் வேதாந்த சூத்திரத்திற்குரிய தமது பாடியத்தில் கூறும் கருத்துக் குறிப்பிடத்தக்கது. "வேத சிவாகமங்களுக்குப் பேதம் காண்கின்றிலம்; வேதமும் சிவாகமமும் ஒன்றே" என்பதாகும் (2) வேதகரம ஒருமைப்பாட்டினை வலியுறுத்த அறிஞர்கள் இக்கருத்தினை அடிக்கடி எடுத்தாள்வதைக் காணலாம்.

வேதத்தைப் பசவாகவும் சீதன் பாலை மெய்யாகவும் உருவகப்படுத்தும் மரபு இவற்றிற்கிடையேயுள்ள ஒற்றுமையைக் காட்டும்—வேதப்பொருள் பலபடத் தோன்றும் சூத்திரமாகவும்; சிவாகமம் அதனை அவ்வாறுகவொட்டாது தெளிந்துரைக்கும்

பாடியாகவும் விளங்கும், 'உண்மைப் பொருளைக் கேட்டற்குக் கருவியாதலினாலே சுருதியெனவும் உண்மைப் பொருள்களை முற்றும் உணர்தற்கும் வருவித்தற்குங் கருவியாதலினாலே ஆகமம் எனவும். நியதமாக உணர்தற்குக் கருவியாதலினாலே நிகமம் எனவும், ஆதிசூருவின்றுந் தொடங்கிய பாரம்பரியமாகப் பயிலப்படுதலினாலும், கற்கப்படுதலினாலும், ஆமிநாயமெனவும் சுயம்புவாகிய பதியினின்று தோன்றினமையால் சுயம்பு எனவும் வேதஞ்சொல்லப்படும்' 3 என்ற கருத்து மனங் கொள்ளத்தக்கது. [இக்கருத்து வேதாகமங்களின் உள்ளார்ந்த ஒற்றுமையைக் காட்டுகின்றது]

'ஆகமம்' என்ற பெயரை ஆராயும்போது பொதுவான விளக்கங்களும் சிறப்பான விளக்கங்களும் கூறப்படுவதைக் காணலாம். இப்பெயர் உணர்த்தும் பல்வேறு பொருள்களுள் தோற்றம், வருகை, சாத்திரம், சாத்திரஞானம், ஆப்தவாக்கியம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இப்பெயர் சுட்டும் சிறப்புப் பொருளை ஆராயுமிடத்து, 'தொன்றுதெரட்டு வரும் ஊறிவு' என்னும் பொருளுடைத்தாய் அறிதற்குக் கருவியாகிய சமய நூல்களைக் குறிக்கும். ஆ. க. ம என்ற முன்றெழுத்துக்களும் முறையே 'ஆ' என்பது பாசமெனவும் 'க' என்பது பசுவெனவும் 'ம' என்பது பதியெனவும்பொருள்படும்: அவ்வாறு பொருள் கொள்ளுமிடத்து 'ஆகம' என்ற பெயர் சைவசித்தாந்தம் சிறப்பித்துக் கூறும் திரிபதார்த்தங்களை உணர்த்துவதாகின்றது. இதற்கு இன்னுமொரு விளக்கமும் உண்டு. 'ஆ' என்பது சிவஞானமெனவும் 'க' என்பது மோட்ச சாதனம் எனவும் 'ம' என்பது மலநாசம் எனவும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி சிவஞானத்தை உதிப்பித்து மோட்சத்தைக் கொடுக்கும் என்ற சிறப்பான விளக்கம் உணரற்பாற்று.

சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டாகும் - இவ்வாகமங்கள் இருபத்தெட்டனுள் ஒரு சில மட்டுமே எமக்குக் கிடைக்கின்றன, இப்பொழுது எமக்குக் கிடைக்கும் ஆகமங்களுள் காரணமும் காமிகமும் மிக முக்கியமானவை. இவை கிரியைகளைப் பற்றிக் கூறுவனவாம். சிவாகமங்களாவன: காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அஜிதம், தீப்தம், குக்குமம், சகசிரம் அம்சமான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிச்சலாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்நேபம், வீரம், இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், சர்வோத்தமம், பாரமேஸ்வரம், சிரணம், வானுளம் என இருபத்தெட்டாகும். திருமூலர் திருமந்திரத்தில் ஆகமச் சிறப்புப்பற்றிக் கூறவந்த இடத்தில்

“ அஞ்சன மேனி அரிவையோர் பாகத்தன்
அஞ்சொ டிருபத்து முன்றுள ஆகமம்..... ”

என்ற பாடலில் சிவபெருமான் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களை அருளிச் செய்தனன் என்று கூறும் கருத்து நோக்கத்தக்கது.

இவ்விருபத்தெட்டு ஆகமங்களுக்கும் முறையான உபதேசக் கிரமம் கூறப்படுகிறது, காமிகம் முதல் அஜிதம் வரையுள்ள ஐந்தும் சத்தியோஜாத 5 முகத்தினின்று கௌசிகமுனிவர்க்காகவும் தீப்தம் முதல் சுப்பிரபேதம் வரையுமுள்ளவை வாய் தேவ முகத்தினின்று காசிமுனிவர்க்காகவும் விஜயம்முதல் வீரம் வரையுமுள்ள ஐந்தும் அகோர முகத்தினின்று பரத்துவாஜமுனிவர்க்காகவும், இரௌரவம் முதல் முகவிம்பம் வரையுள்ள ஐந்தும் தத்பருடமுகத்தினின்று கௌதமமுனிவர்க்காகவும், புரோந்திதம் முதல் வானுளம் வரையுள்ள எட்டும் ஈசான முகத்தினின்று அகத்திய முனிவர்க்காகவும் தோன்றியதாக ஒரு மரபுண்டு.

இவ்வாகமங்களுள் முதற்பத்தும் விஞ்ஞானகலருட் பரமசிவனுக் கிரகத்தைப் பெற்ற பிரணவர் முதலிய அணுசதாசிவர் பதினமருக்கும் அருளிச்செய்யப்பட்டமையால் சிவபேதம் எனவும் ஏனைய பதினெட்டு ஆகமங்களும் அநாதி ருத்ரர் முதலிய பதினெட்டு உருத்திரர்களுக்கும் அருளிச்செய்யப்பட்டமையால் உருத்திரபேதம் எனவும் வழங்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு மூலாகமங்களைக் கேட்டவர்கள் பிரணவராதி அறுபத்தறுவராவர் எனவும் வழங்கப்படுகின்றது. ⁴ திருமந்திரத்தில் திருமூலர் இதனைக் கூறுவதும் நோக்கத்தக்கது. ⁵

இவ்வாகமங்கள் உபதேச கிரமத்தின்படி ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் வழங்கப்பட்டுவந்துள்ளதை உணரமுடிகிறது. இந்த வகையில் ஆகமங்களோடு தெரடரீபுற்ற ஒருஞான குருபரம்பரையே உபதேசகிரமமாக உருவாகி வந்துள்ளதை உணரலாம். இந்த உபதேச கிரமத்தின்படி சதாசிவமூர்த்தி ஆகமங்களை அளந்த தேவருக்கு உபதேசித்தருளியதாகவும், அனந்ததேவர் ஸ்ரீகண்டருத்திரருக்கும் ஸ்ரீகண்டருத்திரர் திருநந்திதேவருக்கும், திருநந்திதேவர் சனற்குமாரமுனிவருக்கும், முனிவர்களால் மருடருக்கும் மனுடரால் மனுடருக்கும் குருபரம்பரையாய் உபதேசிக்கப்பட்டு உலகத்திற் பரவுவனவாய் உள்ளன.

இவ்வகையில் சிவாகமம் தொன்றுதொட்டு ஆன்மாக்களிடத்தே சிவப்பண்பு நிறைவதற்காய் வழியாக ஆக்கும் நூலாக விளங்கி வந்துள்ள தெனக் கூறுவது பெருந்தழமுடைபதாகு. இறைவன் மெய்யடியார் தம் பொய்யில் திருவுள்ளத்திலேயே அருளுருவாய்நின்று உபதேசித்தருள்கின்றார் என்பதும் உணரத்தக்கதாகும்; குருவையே இறைவனாக வழிபடும் பாரம்பரியமான ஒரு சுலோகம் வடமொழியிலுள்ளது.

குருர் பிறும்மா குருர் ஷ்ஷ்ணு குருர் தேவோ மகேஸ்ரா!
குரு சாக்ஷாத் பரப்பிரம்ம தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம! -
குருவையே பிறும்மாவாகவும் விஷ்ணுவாகவும் மகேசுவராகவும்
பரப்பிரம்ம மாகவும் கொண்டு குருவணக்கம்

செய்ய வேண்டுமெனக் குறிப்பிட்ட சுலோகம் வலியுறுத்துகிறது. திருமூலரும் திருமந்திரத்தில் முதல் தந்திரமாகிய உபதேசத்தில் “தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்; தெளிவு குருவுருச் சிந்தித்தல்தானே” என்பதும் நோக்கத்தக்கது. தெளிவு என்பது இங்கு ஞானத்தைக் குறித்தது. சிவாகம மரபில் குருதத்துவம் முக்கியம் பெறுவதை உணரலாம். ஆத்மஞானத்தைப் பெறும் விஷயத்தில் குரு வழிகாட்டுவது இன்றியமையாததாகும். அறிவு ஒரே விதமாக இருந்தாலும் பக்குவத்திற்கேற்றபடி ஒவ்வொன்றிலும் பிரகாசிக்கின்றது. இந்த அறிவாகிய ஆத்ம ஒளியை முழுமையாகப் பிரகாசிக்கச் செய்யவும் துக்கமின்றி இருப்பதற்குரிய வழிவகைகளைக் கூறவும் ரஹ்மக் குருபரம்பரை இன்றியமையாததாகின்றது. இந்த அதிகாரம் பரம்பரையாக இடம் பெறும் வகையில் தான் ஒரு குருபரம்பரை இடம் பெறுகிறது. ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தையும் செயலையும் வேதாக்கமங்கள் வழங்குகின்றன. அவ் வேதாக்கமங்கள் பிரமாதிக்கள் ஒதுவிக்க இருவுகளாலே ஓதப்பட்டு, அவர்கள் வழியாகத் தொன்று தொட்டு வருதலால் தவறின்றி உயர் அறிவுடையாராலே சொல்ல வேண்டும் என்ற உணர்வு ஆழமாக மக்களிடையே இருந்து வருகின்றது.

சிவாகமங்கள் கூறும் உள்ளடக்கத்தை நாம் ஆராய்வோமாகில் சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாதம் என நான்கு பாதங்கள் பற்றி அவை கூறுகின்றன. சிலவற்றில் ஞானம், கிரியை, யோகம், சரியை என மாறியும் கூறப்படுகின்றது. இவற்றில் எவ்வொன்றும் தனித்தனியேயும் கூறப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு ஆகமத்திலும் சிறப்புற்ற பாதங்கள் மட்டும் வழங்கி வருவதைக் காணலாம். காரணமத்திலும் காமிகத்திலும் கிரியாபாதம் மட்டுமே வழங்கப்படுகின்றது சரியாபாதம் சமயாசாரங்களை எடுத்துக் கூறும். கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம், சந்தியாவந்தனம், பூஜை, ஜபம் செய்தல், ஓம் என்பனவற்றை உபதேசிக்கும். யோபாதம் பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்களோடு கூடிய சிவயோகத்தையும் ஞானபாதம் பதி: பசு, பாசம் ஆகிய முப்பொருள் பற்றியும் உபதேசிக்கும்.

சைவத்தில் முக்கியமாக இறைவன் சாந்தித்தியம் பெற்று ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டு அருள் பாலிக்கும் இடமாகிய ஆலயம், ஆலய சேவை பற்றி விரிவாக அறிதற்குரிய ஆதார நூல்கள் சிவாகமங்களேயாம் இது பற்றிக் கூறும் கிரியாபாதம், கர்ஷணம், பிரதிஷ்டை, உற்சவம். பிராயச்சித்தம் என நான்கு பிரிவுகளில் விளக்குகின்றது. கர்ஷணம் என்றால் உழுதல் என்று பொருள்படும். அதாவது பூமியை உழுது சமப்படுத்தி அளந்து சதுரமாக்கி, பிரதிஷ்டை செய்வதற்குப் பக்குவப்படுத்துதலைக் குறிக்கும். இது பிரதிஷ்டை வரையுள்ள விஷயங்களை அடக்கும். பிரதிஷ்டை என்பது ஸ்தாபித்தல் அல்லது நிலைநிறுத்தல் எனப் பொருள்படும் இறைவனின் திருவுருவத்தை உரியவாறு ஆலயத்தில் சாந்தித்தியம் பெறச்செய்தலாகும். உற்சவம் என்ற பிரிவு திருக்கோவிலில் நிகழும் மகோற்சவ விதிகளைக் கூறும். பிராயச்சித்தம் என்றால் கெடுதியை விலக்கி மீட்டும் தெய்வீகமடையச் செய்தல் எனப் பொருள்படும். இத்தகைய பிரிவுகள் சில ஆகமங்களில் சற்று வேறுபாடான அமைப்புக்களைக்கொண்டும் விளங்குவன. உதாரணமாக கர்ஷணம் பிரதிஷ்டையோடு சேர்த்தும் பிராயச்சித்தம் உற்சவத்தோடு சேர்த்தும் கூறப்படுகின்றன, இந்நான்கு அம்சங்களும் ஆலயத்தோடு தொடர்புற்று விளங்குவன. இவற்றுள் வரும் விஷயங்களை நாம் வரிசைப்படுத்திக் கூறுவதாயின் ஆலய நிர்மாணம், மண்டபங்கள், பிரகாரங்கள் அமைப்பு, மூர்த்தி பிரதிஷ்டை. நித்திய நைமித்திகங்கள், மகோற்சவ விதிகள் செய்யப்படவேண்டிய பிராயச்சித்த வகைகள் என அமைவனவாகும்.

காமிகாமகத்தின் எழுபத்தோராவது பிரகார லக்ஷண விதிப்படலத்திலே ஆலயம் முதலில் அமையக்கூடிய இடம், பரிவாராலயங்கள், பரிவார தேவதைகள், என்பனவாகிய விடயங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆலயப்பிரகாரங்களின் எண்ணிக்கை, ஆலயப் பிரமாணங்கள் பற்றியும் விளக்கப்படுகின்றன.

ஆலயத்தின் ஸ்தூல விங்கமாகிய கோபுரத்தின் உத்தம, மத்திம உபரங்களும் துவார அகலங்கள், கோபுர நிலையங்களின் அகலங்கள் என்பனவும் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன.

இறைவனுடைய திருவுருவங்களை உருவாக்கும் சிற்ப நுணுக்கங்களைப் பற்றியும் சிவாகமங்கள் எடுத்துக்கூறுகின்றன. காரணமம், காமிகாமம் ஆகியவற்றில் இவை தொடர்பான விதிமுறைகள் உண்டு. திருவுருவங்களின் நிர்மாணங்களைப்பற்றி உத்தரகாரணமம் கூறுகிறது. காமிகத்தில் அறுபத்தைந்தாம் படலத்தில் பிரதிமா லக்ஷணம் என்ற பிரிவில் திருவுருவங்களின் அமைப்பு முறை பற்றி விளக்கப்படுகின்றது.

ஆகமங்கள் தென்னாட்டிற்கே சிறப்பாக உரியன எனக்கூறின் மிகையில்லை. தென்னாட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள இலங்கையில் விளங்குஞ் சைவமும் ஆகமங்களுடன் இதே தொடர்பு கொண்டுள்ளதை நாம் அறியலாம். இங்கு எழுந்த பெரும்பாலான திருக்கோவில்கள் ஆகம விதிகளுக்கமைய எழுந்தவையே. இக்கோவில்களின் பின்பற்றப் பட்டுவரும் வழிபடுமுறைகளும் ஏனைய விடயங்களும் ஆகமங்கள் கூறும் முறைகளே யாகும் ஆகம மரபின் சிறப்பைப்பற்றி பின்வரும் கருத்து மனங்கொள்ளத் தக்கது. “தென்னாட்டிலும் இலங்கையிலும் அமைந்து விளங்குந் திருக்கோயில்களின் பெரும்பாலானவற்றில் நிகழும் கிரியைகளெல்லாம் ஆகமங் கூறும் முறையினுக்கமைய நிகழ்த்தப்படுவன. இவை மக்களின் தேவையை யொட்டியே மக்களுக்கு விளக்கம் ஏற்படுவதை மட்டும் குறிக்கோளாகக் கொண்டோ காலத்துக்குக்காலம் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப வேறுபடுத்தி அமைக்கப்படுவனவல்ல. எனவே ஆகமங் கூறும் முறைப்படி கிரியைகளை அவதானித்து அவற்றை மக்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டுவதே யன்றிக் காலப்போக்கினையொட்டி மக்கள் விளங்கும் வகையில் அவற்றை மாற்றியமைக்க இந்தியப் பண்பாடு இடந்தராது”⁶ கிரியைகள் யாவும் சிவஞானத்துக்கு அறிகுறியாகும் அக்கிரியைகளுள் இன்னது இன்னதற்கு அறிகுறி என்று ஆகமங்களில் தெளிவுறக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆகமங்கள் எடுத்துக்கூறும் விதிகளைத்தையும் பிசுமாணமாகக் கொண்டு கிரியைகள் செய்யும் முறையினை ஒழுங்குபடுத்தி முறையாகக் கூறும் நூல்கள் பல இவ்வாகமங்களை அடுத்துத் தோன்றித் தனி நூல்களாக விளங்குகின்றன. இவற்றிற்கு பத்ததிகள் என்றும் பெயர் உண்டு. சிவாச்சாரியர்களால் வகுக்கப்பட்டு அவரவர் பெயர்களைத் தாங்கிய தனி நூல்களாக இப்பத்ததிகள் உருவாயின. ‘பத்ததி’ என்றால் ‘மார்க்கம்’ என்ற பொருளுண்டு பதினெண்பத்ததித் தலைவர் சைவத்தலைவர்களாக விளங்கிப் பதினெண் நூல்களை உருவாக்கியுள்ளனர். ஸ்ரீ அகோர சிவாச்சாரியாரின் பத்ததி குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஆகமங்க ளைவசித்தாந்த உயர்ஞானத்திற்கு ஆதார நூல்களாகத் திகழ்வதை பெரும்பாலான அறிஞர்கள் மரபு ரீதியாகவும் ஆராய்ச்சி மூலமாகவும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். சைவசித்தாந்த சாத்திரத்திற்கே அவற்றின் அறிவு இன்றியமையாதது வேண்டற்படுவது. சைவசித்தாந்தம் குறிப்பிட்டுப் பேசும் பதி, பசு, பாசம் ஆகிய முப்பொருள் திருக்கோவிலில் உள்ள அமைப்போடு தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது

“சிவலிங்கம் பதி எனவும் நந்நி பசு எனவும். பலிபீடம் பாசம் எனவும் கொள்ளப்படுகின்றன. வேதாகமங்களும் சித்தாந்த நூல்களும் குறிப்பிடும் இம் முப்பொருளைக் கோயில் இவ்வாறு உயர்த்தி நிற்கக் காண்கிறோம். ஊக்கிரகங்களைச் சூழ்ந்து வட்டமாக அமைபுந் திருவாசி பிரபலமேயாகும். சிவனை மறைத்து நடுவே இடப்படும் ருரைச்சிலை மையாகும். திருவருள் என்னும் சத்தியைத் துணை நாடி அதை அகற்றி அறிவு என்னும் கண்கொண்டு பார்ப்பவர்கள் சிவதரிசனப் பேறு பெற்று பேராணந்தப் பெருவாழ்வெய்துவர் இதிலிருந்து ஆகமங்களின் உயர்த்துதலும் தெளிவாயிற்று.

ஆகமங்கள் கூறும் ஞானபக்தி சைவசித்தாந்த சிந்தனைகளுக்கு உறுதுணையான ஆன்மாக்கள் தம்மை வழிபட்டுய்ந்து கடைத்தேறவேண்டும் என்றும் பெரும்

கருணைத் திறத்தினாலே ஒவ்வொரு கற்பத்தொடக்கத்திலும் வேதசிவாகமங்கள் உப தேசித்தருளும் இறைவன் திருவருளால். பரஞ்சோதி முனிவரும் ஆகமங்களின் ஞான பாதப் பொருளை மெய்கண்டதேவருக்கு உபதேசித்தருள் அவர் சிவஞானபோதப் பொருளைத் தமிழிலே சாத்தியமாக ஆக்கியுள்ளனர். பெய்கண்டார்⁸ சைவசித்தாந்த தத்துவத்தினை முறையாக நெறிப்படுத்தியவர்களுள் ஒருவராகும். அவரது நூலாகிய சிவஞானபோதம் சைவசித்தாந்த சிந்தனைக்கும் சைவசமயத்திற்கும் இன்றியமையாத தொன்றாகும். இவரது நூலிலே பன்னிரண்டு சூத்திரங்கள் உண்டு. முப்பொருள் பற்றியும் அவற்றிற்கிடையே உள்ள தொடர்பு தன்மை ஆகியன பற்றியும், முத்தியடைதற்குரிய வழிவகை பற்றியும், முத்தியின் தன்மை பற்றியும் ஆராயப்படுகின்றன. இந்நூல் ரேளரவ ஆகமத்தின் எழுபத்திழுன்றும் படலமாகிய பாபவிமோசன படலத்தின் பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அறிஞர் கூறுவர்.⁹

சிவஞானபோதத்தின் ஆசிரியர் மெய்கண்டார் தனது கீடனாகிய அகுள்நந்தி சிவாச்சாரியாரிடம் சிவஞானபோதத்தை விரிவுபடுத்தும்படி கூற, அந்நூலையே அடிப்படையாகக்கொண்டு அதிலுள்ள கருத்துக்களை மேலும் விரிவுபடுத்தி விளக்கும் பொருட்டு தேவையான விஷயங்களை ஆகமங்களிலிருந்து திரட்டிக் கூறி, தனது நூலுக்கு சிவஞானசித்தியார் என்ற பெயரையும் வழங்கியதாக அறியப்படுகிறது. அவர் எல்லா ஆகமங்களையும் கற்றுத்தேர்ந்த காரணத்தால், "சகலராம பண்டிதர்" என்ற சிறப்புப் பெயர் அவருக்குண்டு.

இவ்வாறாக சிவாகமத்தின் ஞானகாண்டப்பொருளை உள்ளடக்கி விளக்கும் தமிழ்ச் சாத்திரங்கள் மெய்கண்டசாத்திரங்கள் என்ற பதினான்குமாகும். இவற்றுள் நடுநாயமார்க்கத் திசுமூவது சிவஞானபோதமாகும். வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளைச் சிவாகமத்திற்கு மாறுபடாவண்ணம் உள்ளபடி அறிவிக்கும் தமிழ் வேதங்களாக தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா முதலியவை சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. "வேதத்தின் முடிவான பொருளைச் சொல்லும் சிவாகமம் சித்தாந்தமாகும். "வேதத்தின் சாரமாக விளங்குவதால் சித்தாந்தம்" ஆகின்றது 10 என்ற கருத்து கவனித்தற்குரியது. "இந்த சித்தாந்தம் வேதசாரம்"¹¹ என்று மகுடாகம குறிப்பு கூறும் இக்கருத்துக்களுக்கு உடன்பாடாக சித்தியார் கூறும் கருத்தும் கவனத்திற்குரியது.

ததில் பெருஞ் சொண்டுரைக்கும் நூல் சைவம் பிறநூல் நிகழ்பூர்ணம் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்¹²

ஆகமத்தின் சிறப்புக்கே கூறவந்த உமாபதி சிவாச்சாரியார் சிவப்பிரகாசத்தில் பாரீரத்தில் நுதலிய பொருள் பற்றிக் கூறும்போழுது "பெருநூல் சொன்ன ஈறத்தினால் விளைவதாய்"¹³ என்று கூறவதன் மூலம் தமது நூலில் கூறிய சைவசித்தாந்தத்தின் உண்மை ஆகமங்களிற் கூறிய சரியை, கிரியை யோச சிவபுண்ணிய முதிர்ச் சிவால் எய்தப்பெறும் எனக் குறிப்பிடுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது; ஆகமங்கள் "பெருநூல் சொன்ன ஈறம்" எனச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வேதாகமங்கள் சிவபிரானது திருவருளாற் செய்யப்பட்டமையின் அவரருளில் அடங்கும். இதனைப்பற்றிச் சித்தியார் கூறும்படி ஏனைய நூல்களில் கூறும் பொருளியல்புகளெல்லாம் முற்றுணர்வுடைய முதல்வனாற் செய்யப்பட்ட வேதாகமங்க

ளிற்சூறும் பொருளியல்பின் ஏகதேசமாய்க் காணப்பட்டு அவற்றுள் அடங்கும். சிவபிரானு செய்யப்பட்டு அவனையே தமக்கு முதலாகக் கொண்டுவரக்கும் அவ்விருவகை நூலும் அவ்விறைவன் திருவடியிலடங்கும்' என்ற கருத்தில் வரும் பாடல் 14 குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கருத்து மாணிக்கவாசகரது திருவாசகத்தில் வரும் " சிவபுராணத்தில் ஆகமம் ஆகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க என்ற தொடரோடு பொருத்தமுடையதாகிறது. இறைவன் ஆகமப்பொருளாகவே விளங்குகின்றான். சனகாதி நால்வர் தெளிவு பிறவாது மயங்கியதனாலேயே சிவபிரான் தென்முகக் கடவுளாகிய தக்ஷணமூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்து சின் முத்திரையால் உயர் தத்துவத்தின் உண்மையை உணர்த்தியருளினாரென்று உணர முடிகிறது. கச்சியப்பசிவாச்சாரியார் கந்தபுராண மேருபடதிலத்தில் 15 இதனைப்பற்றிக் கூறும்வகை உய்த்துணரற்பாலது.

'... ..'... முத்திறை சனகராதி முனிவர் தொழுது கேட்ப
அந்தமில் ஆகமத்தின் அரும்பதம் மூன்றுங் கூறப்
புந்திய தொடுங்கும் ஞானபோதகம் போதியென்றார்!

இறைவன் அத்தத்துவத்தை மோனமுத்திரை காட்டி நிற்க அவர்கள் தத்தம் மனதில் அவனருளால் ஒடுக்கம் பெற்றனர் என கூறும் கருத்து உணரற்பாலது. இவ்வாறு இறைவன் தக்ஷணமூர்த்தி வடிவில் சனகாதி முனிவர்களுக்கு ஆக மோபதேசத்தால் வேதப் பொருளின் தெளிவை உணர்த்துகின்றான். இத்தகைய உயர்த்துவப் பொருள் கொண்டு விவங்கும் தக்ஷணமூர்த்தியின் திருவருவ அமைப்பு. கிரியா விதிமுறை ஆகியவை பற்றி ஆகமங்கள் கூறி நிற்கின்றன. இம் மூர்த்தியின் உயர்த்துவத்தை உணரும்போது அதுபற்றி விரிவாகக் கூறும் சிவாகமங்களின் தொன்மையையும் சிறப்பினையும் உய்த்துணர முடிகின்றது.

'சிவாகமங்களின் கண் சிவபிரான் அருளிச்செய்த மெய்ப் பொருள் உண்மை கைவரச் செய்யும் சிவவுணர்வுச் சிறப்பினை அறியாவிட்டால் அளவில்லாத அவை முற்றும் நீர்மேல் எழுத்துப்போல் பயன்தரா தொழியும்' என்ற திருமந்திரக் கருத்து சிந்தனைக்குரியது.

சிவாகமங்களுக்கு உபதேதங்களாக இருநூற்றேழு உபாகமங்கள் உண்டு. இவற்றுள் சிவதருமோத்திரம். மிருகேந்திரம் குறிப்பிடத்தக்கன.

ஆகமங்கள் தொகுக்கப்பட்ட காலம் பற்றிய விடயம் இன்னும் ஆராய்வுக்குரியது. ஆனால் பெரும்பாலான ஆகமங்கள் வேதாந்த சூத்திரத்திற்கும் முந்தியனவாகும் என அறிஞர் கொள்வர். மகாபாரதத்தில் சாந்தி பருவத்தில் இவைபற்றிய குறிப்பு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிவாகமங்கள் அறிவுக் கருவூலங்களாக, சிற்ப நூல்களாக, ஆலயப் பிரமாண நூல்களாக, கிரியை நூல்களாக விளங்கி, சைவ சித்தாந்தச் செம்பொருளை விரிப்பனவாக அமைந்து ஆன்மாக்கள் ஆன்ம ஈடேற்றம்பெற உதவுகின்றன. சைவத்தின் ஆதார தூல்களாக விளங்கும் சிவாகமங்களின் சிறப்பையுணர்ந்து சைவ சமயிகள் யாபேறும் ஆகம மரபைப் பேணிப் பாதுகாப்பது பயன்தரும் செயலாகும்.

அடிக் குறிப்புகள்

- 1 சிவஞான சித்தியார் — சுபக்கம், 8-ம் சூத்திரம்
267-ம் பாடல் ... “வேத நூல் சைவ நூலிரண்டே நூல்கள்”
- 2 ‘வயம் து வேத சிவாக யோர் பேதம் நபச்யாம :
வேதோபி சிவாகம :’ — ஸ்ரீ கண்ட பாஷ்யம்
- 3 கந்தபுராண நவந்தம் — செந்திநாதையர், சி.
(வேதகாமப்பிரகரணம்) பக்கம் 15
யா. கூ. த. நூ. ப. வி. கழகம், 1-ம் பதி, 1969
- 4 முப்பொருள் விளக்கம் — குமாரசுவாமிக்குருக்கள், ச3
பக். 112 — 3-ம் பதி.
கணாதேவி யந்திரசாலை, கன்னகம் 1969.
- 5 “ அஞ்சலி கூப்பி யறுபத்தறுவரும்
அஞ்சா முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதே” — திருமந்திரம்
- 6 சைவத் திருக்கோயிற் கிரியைநெறி — கைலாசநாதக்குருக்கள், கா.
பக். 5, 1-ம் பதிப்பு
கலாநிலையம்' கொழும்பு, 1963
- 7 மேற்படி — பக். 293
- 8 இவர் கி. பி. 13ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவராக அறிஞர்
கொள்வர்.
- 9 *An onthire of Sivagnanabodham — Sivapadasundaram, S.
P. 2, Saiva Prakasa Press, Jaffna, 1951*
- 10 “சித்தாந்த வேத சாரத்வாத்” — சுப்பிர பேதாகமம்
- 11 “வேத சாரம் இதம் சாஸ்திரம்” — மகுடாகமம்
- 12 சிவஞான சித்தியார் — சுபக்கம், 8ம் சூத்திரம் - 267ம் பாடல்
- 13 சிவப்பிரகாசம் — உமாபதி சிவாசாரியர் - திருவிளங்கம் உரை
(நுதலிய பொருள் - 7ம் பாடல்)
பக். 12, யா. கூ. த. நூ. த. ப. வி. கழகம், 1ம் பதி. 1974
- 14 சிவஞானசித்தியார் — சுபக்கம் - 8ம் சூத்திரம் 265ம் பாடல்
- 15 கந்தபுராணம் — கச்சியப்ப சிவாசாரியர்
மேருப்படலம் - பாடல் 10
- 16 மகாபாரதம் ... சாந்தி பருவம் - அத்தியாயம் 350, 63 - 67

பஞ்சமுக விநாயகர்

சிவஸ்ரீ க. லோகநாதசர்மா

'விநாயகர்' என்றால் தனக்கு மேலான ஒரு தலைவர் இல்லாதவர் என்பது பொருள். வி=மேலான, நாயகர்=தலைவர், விநாயகப் பெருமான் பிரணவப் பொருளாய் விளங்குகின்றார்; அவரது திருமேனி ஞானமேயாம். அதனால் அவரை ;பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகையைங்கரன்' என்றும் 'ஞான முதல்வன்', 'ஞானக் கொழுந்து' என்றும் நூல்கள் போற்றுகின்றன.

யானைமுகம் ஒங்காரமாகிய பிரணவ மந்திரத்தைக் குறிப்பது. ஒம்=அ+உ+ம். ஒருமுறை உச்சரித்த மாத்திரையே உயர்ந்த கதியிற் சேர்ப்பதால் ஒங்காரமெனப்படும். எல்லா பிராணன்களையும் (உயிர்களையும்) இறைவனிடம் சேர்ப்பிப்பதால் பிரணவம் எனப்படும். பிரணவம் வியட்டி, அகர, உகர மகாரங்களாம், சமட்டி அம்முன்றுஞ் சேர்ந்து ஒம் என்பதாம். உலகங்களாகிய சராசரப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் அம்மூவகையிலடங்கும். அதள்கண் அடங்காதது ஒன்றுமில்லை. எனவே பிரணவத்துள் எல்லாம்மடங்கும்; பிரணவ சொரூபியாகிய விநாயகக் கடவுளே பரப்பிரமமாகவும் விளங்குகின்றார்.

சைவசமயம் சிவபெருமான் ஒருவரையே முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டுள்ளது, எனவே சிவபெருமானே, விநாயகக் கடவுளாக எழுந்தருளி யிருக்கிறார் என்பது கருத்து. 'ஏகப்பராத்மா பகுதேக வர்த்தி' என்னும் வேதம்? அதாவது பராத்மா ஒருவர் கிருமேனிகள் பல, இதையே 'யச்சம கேச்வர; யாசோமா; யச்ச விநாயக யச்ச ஸ்கத்த;' என்றும் சொல்கிறது. அவனே உமை; அவனே விநாயகர், அவனே ஸ்கந்தர், மேலும்

“ஒருமையால் உணருவோர் உணர்வினுக் குணர்வதாம்
பெருமையால் எங்கனும் பிரிவரும் பெற்றியால்
அருமையால் எவரும் அடிதொழும் தன்மையால்
இருமையால் ஈசனே என்ன நின்றருளுவான்”

என்னும் கந்தபுராணச் செய்யுளின்படியும்

..... சங்கரர் சுவபாணியே
 தானுவே சிவனே
 கணகநற்றுணை கற்பகக் கொழுந்தே
 கண்கள் மூன்றுடையதோர் கரும்பே
 யனகனே குமர விநாயக சனக
 வம்பலத் தமர சேகரனே''

என்னும் திருவிசைப்பாவின்படியும் விநாயகக் கடவுள் சிவக் கடவுளே யெனத் தெளிவாகிறது.

சிவபெருமானுக்கு ஐந்து திருமுகங்கள் பத்துத் திருக்கரங்கள் பதினைந்து திருக் கண்கள். ஐம்முகக் கடவுள் என்றால் சிறப்பாகச் சிவ பெருமானையும் ஐங்கரக் கடவுள் என்றால் விநாயகரையுமே குறிக்கும். ஆனால் விநாயக சிவ அபேதப்படி விநாயகர் ஐந்து திருமுகங் கொண்ட ருளும்போது பஞ்சமுக விநாயகருக்குத் தனியாகப் பத்துத் திருக்கரங்களும் ஐந்து துதிகைகளோடு சேர்ந்து பதினைந்து திருக்கரங்களும் பதினைந்து திருக் கண்களும் உண்டு. அபய வரதகரங்களோடு பாசம், அங்குசம் முதலியனவும் மும்மூர்த்திகளின் ஆயுதங்களையும் தரித்திருக்கின்றார். பஞ்சமுக விநாயகரின் தோற்றத்திற்கு ஒரு கதையுண்டு.

திரிபுராசுரனால் துன்புற்ற தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட சிவபெருமான் யுத்தத்திற்கு முதலில் விநாயகரைத் தியானஞ் செய்கிறார் விநாயகர் சிவபெருமானுடைய ஐந்து திருமுகங்களினின்றும் தோன்றி பஞ்சமுக விநாயகராகக் காட்சியளிக்கின்றார். சிவபெருமான் திரிபுராசுரனை அழித்தார். இக்கதை விநாயக புராணத்திற் கண்ணப்படுகிறது.

விநாயகப் பெருமானது சகஷ்ர நாமஸ்தோத்திரத்திலே 'பஞ்சகராய, பஞ்சாட்சராத்தமாய, பஞ்சதாலாய, பஞ்சவர்ணாய, பஞ்சப்ராணக மாத்தராய, பஞ்சபாணாய, பஞ்சபாணி நிவாரிதாய, பஞ்சக்ருத்யாய, பஞ்சாஶ்ர பாராயணாய, பஞ்சசிவாத்மகாசு, பஞ்சபட்சிப்ரியாய, பஞ்சர தாராய' என்று வருவது கவனித்தற்குரியது.

ஐந்தொழிலைச் செய்கின்றவரும், ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி ஐந்தெழுத்தையோதும் அன்பர்களை ஆள்கின்றவரும் ஐந்து மூர்த்திகளுக்கும் அதிபரான பரம்பொருள் தாமே என்பதைக் குறிப்பதாக பஞ்சமுக விநாயகரின் திருவுருவம் அமையும்.

மேலும் எமது உடலில் ஆறு ஆதாரங்களில் மூலாதாரத்திற்கு அதிதேவதை விநாயகர். சூய்யத்திற்கும் குதத்திற்கும் நடுவில் குண்டலினி என்னுஞ்

சக்தி வட்டவடிவாக இருக்கும். அதன் நடுவில் முக்கோணம் இருக்கும். அதில் வ, ச, ஷ, ஸ என்னும் நாலிதழ்க் கமலம் இருக்கும். அதன் நடுவில் ஓம் என்னும் பிரணவம் இருக்கும். இவ்வைந்தின் அமைப்பே பஞ்சமுக விநாயகரின் திருவுருவம் எனினும் அமையும். நான்கு எழுத்துக்களும் நான்கு திருமுகங்களாகவும் உச்சி முகம் ஓம் என்னும் எழுத்தாகவும் அமைந்துள்ளது போன்று பஞ்சமுக விநாயகரின் திருவுருவம் காணப்படுகின்றது.

மேலும் விநாயகக் கடவுள் பிரணவஸ்வரூபி என்று முன்பு கூறப்பட்டது. பிரணவம் முத்திகாமிகளால் தியானிக்கப்படுமொன்று, அது.....

‘அஷ்டாங்கஞ்ச சதுஷ்பாதம் திருஸ்தானம் பஞ்சதைவதம்’ என்ற தேவ வசனப்படி பிரணவம் எட்டு அங்கங்களையும் மூன்று தானங்களையும் ஐந்து தேவதைகளையுமுடையது. இதன் படிக்குப் பிரணவ தேவதைகளை ந்தும் விநாயகருக்கு பஞ்ச முகங்களாக அமைந்து பஞ்சமுக விநாயகராகக் காட்சி தருவது நாம் செய்த பாக்கியமே. ஆதலால் பஞ்ச பெரிகளின் வயப்பட்டு பஞ்சமா பாதகங்களையுஞ் செய்யாது பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையான இந்த உடம்பின் பற்றை விடுத்து பஞ்சப்புலன்களையும் அடக்கி பஞ்ச தொழிலினிற்கு அதிபரும் பஞ்சாக்ஷரத்தின் உட்பொருளாய் விளங்கும் பிரணவப் பொருளாய் விளங்குகின்ற பஞ்சமுக விநாயகரின் பாதங்களைத் தஞ்சமடைபவர் பெறுவதும் பதமுத்தியாகிய பேரின்ப வீடாம்.

பிள்ளையாரைக் குறித்து வழிபாடு செய்யும் சோடசநாமம் எனப்படும் பதினாறு திருப்பெயர்களும் அவற்றின் பெர்ருளும் பின் வருமாறு:

பதினாறு திருப்பெயர்கள்

1 ஓம் சுமுகாய நம	9 ஓம் தாமகேதுவே நம
2 ஓம் ஏகதந்தாய நம	10 ஓம் கணாத்யக்ஷாய நம
3 ஓம் கயிலாய நம	11 ஓம் பாஸசந்த்ராய நம
4 ஓம் கஜகர்ணிகாய நம	12 ஓம் கஜானரூய நம
5 ஓம் லம்போதராய நம	13 ஓம் வக்ரதுண்டாய நம
ஓம் விகடாய நம	14 ஓம் சூர்ப்பகர்ரூய நம
7 ஓம் விக்வினராஜாய நம	15 ஓம் ஹேரம்பாய நம
8 ஓம் கணபதியே நம	16 ஓம் ஸ்கந்தஜர்வஜாய நம

- 1 'ஓம் சுழகாய நம':- திருவருள் பொழியும் நல்ல முக முடையவருக்கு வணக்கம்.
- 2 'ஓம் ஏகத்தாய நம':- ஏகதந்தர்—அகில புவனங்களுக்கும் ஒரே தலைவர் எனக் குறிக்கும் ஒற்றைத் தந்தம் உடையவர்.
- 4 'ஓம் கயிலாய நம':- கபிலர்—சிவமும் சிவசக்தியும் பேதமறப் பொருந்திய தன்மையை விளக்கும்படி கருமை கலந்த பொன்வண்ணம் உடையவர்.
- 4 'ஓம் கஜகர்ணிகாய நம':- கஜகர்ண—யானையின் செவிகள் ஓயாது அசைந்து கொண்டே இருப்பன. அகில சீவராசிகளின் துன்பங்களை யெல்லாம் துடைப்பனவாக அமைந்த யானைத் திருச் செவிகளை உடையவர்.
- 5 'ஓம் லம்போதராய பி தம':- லம்ப + உதரன் = லம்போதரன் — தளர்ந்த பெருவயிற்றை உடையவன். அகில சீவராசிகளையும் தமது திருவயிற்றில் கொண்டமையால் தளர்ந்த பேழை வயிற்றினை உடையவர்.
- 6 'ஓம் விகடாய நம':- விகடம்—பகிடி, அழகு எனப் பொருள் படும். ஆன்மாக்களின் இன்பமயமான விகடக்கூத்தை விரும்பும் பெருமான் இனி வி+கடம் எனப் பிரித்து (வி—அறிவி, கடம்—அருள்நெறி) ஆன்மாக்களின் சூஞ்ஞானத்தை நீக்கி அறிவு மையமான ஞான அருள் நெறியைப் பரப்புவர் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.
- 7 'ஓம் விக்கினராஜாய நம':- விக்கினராஜர்—இடையூறுகளை ஆளும் அரசராகி, ஆன்மாக்களுக்கு அவரவர் விளைப்பயன்களைக் கேற்ப இடையூறுகளை ஆக்கவும் போக்கவும் வல்லபமுடையவர். 'தன தடி வழிபடும் அவரிடர் கடிக்கண்பதி' என்பது தேவாரம்.
- 8 'ஓம் கண்திபதியே நம':- சிவகணங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியானவர்.
- 9 'ஓம் தாமகேதுவே நம':- தூபம்—புகை, கேது—கொடி, புகைக்கொடியை உடைய அக்கினியின் சொரூபரான மகாதேவர் சிவபிரானும் விநாயகரும் தம்முள் அபேதமரணவர் என்பது இதனாலும் பெறப்படுகிறது.

- 10 'ஓம் கணாத்யக்ஷாய நம - சிவகணங்களை வழி நடத்தும் தலைவராவர்.
- 11 'ஓம் பாலசத்திராய நம':- (பாலம்-நெற்றி) சரட்சாத் சிவபரம் பொருளை விநாயக மூர்த்தமாதலின் சிவபெருமானைப் போல நெற்றியில் பிறை சூடியவர் என்பது ஒரு பொருள். இனி, (பாலன் - சிறுவன் எனக் கொண்டு) விநாயகப் பெருமான் பிராமணச் சிறுவனாகத் தேர்ன்றி எல்லோருக்கும் இடர் விளைத்த அனலாகரனைத் தம் திருக்கரத்தினால் எடுத்து விழுங்கித் தமது திருவயிற்றில் அடக்கியபோது அகில ஜீவராசிகளும் வெப்பத்தினால் வருந்தினமையால் முனிவர்களும் யாவரும் அறுகிறார் பூஜிசீக, அகிலத்தையும் சந்திரனைப் போலக் குளிர்வித்த காரணம்பற்றி பாலசந்திரன் எனத் திருப்பெயர் பூண்டார் என்பதுமாம்.
- 12 'ஓம் கஜாநநாய நம':- வக்ரதுண்டர்—கஜ+ஆநநாய—ஓங்கர வடிவான யானைமுகத்தை உடையவர். (கஜ—யானை, ஆநநம்—முகம்)
- 13 'ஓம் வக்ரதுண்டாய நம':- வக்ரதுண்டர்—வளைந்த துதிக் கரத்தை உடையவர்.
- 14 'ஓம் சூர்ப்பகர்ணாய நம':- சூர்ப்பகர்ணர்—சுளகு போன்ற பரந்த இரு செவி உடையவர்.
- 15 'ஓம் ஹேரம்பாய நம':- ஏரம்பர்—அழகு வாய்ந்தவர்.
- 16 'ஓம் ஸ்கந்த பூர்வஜாய நம':- ஸ்கந்தபூர்வஜர்—கந்தக் கடவுளுக்கு முதல்வராய்த் தோன்றியவர்.

பிள்ளையாருக்குரிய இந்தப் பதினாறு திருப்பெயர்களையும் வித்தியாரம்பத்திலும், விவாகத்திலும், கிருகப்பிரவேசத்திலும் பிரயாண ஆரம்பத்திலும், போர் முனையிலும் வேறு எக்கருமத்தைத் தொடங்கும் போதும் எவன் ஒருவன் பக்தியோடு சொல்லுகின்றானோ அல்லது பிறர் சொல்லும்போது இவற்றைக் கேட்டிருந்து வணங்குகின்றானோ அவனுக்கு எவ்வித இடையூறும் நேராது. நாம் எல்லாம் பிள்ளையாரின் பெருமைகளை அறிந்து போற்றித் திருவருளுக்குப் பாத்திரர் ஆவோமாக.

சுபம்.

சித்தாந்த நோக்கில்: இறை - உயிர்

நா. சுப்பிரமணியம்

(விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

இறை உண்டா இல்லையா என்பது தத்துவ உலகில் நீண்ட காலமாக விவர திண்ப்புடும் ஒன்று. கடவுள் உண்டு என்பவர்கள் ஆத்திகர்கள் அல்லது ஈசுரவாதிகள் எனப்படுவர். கடவுள் இல்லை என்போர் நாத்திகர், நிர்சுரவாதிகள், உலகாயதவாதிகள் எனப்படுவர். கண்ணாற் காண்பனவே உண்மையானவையென நிர்சுரவாதிகள் நம்புவர். எனவே காட்சிப் பிரமாணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கடவுளின் உண்மையை மறுக்கும் நாத்திகர் கருத்தின் பொருத்தமின்மையை விளக்கிப் பதியின் உண்மையைத் தீர்க்கீதியாக நிறுவுதல் சைவ சித்தாந்தத்தில் முதன்மை பெறுகின்றது.

கண்ணாற் காணும் பொருள்கள் மட்டும் உள்பொருள்கள், ஏனையவை இல்பொருள்கள் என்று விவாதித்தல் தருக்கமுறைக்குப் பொருந்தாத வாதமாகும். உதாரணமாகக், காற்று, மின்சாரம் என்பன நமது கண்ணுக்குப் புலப்படாத பொருள்களாயிருந்தாலும் அவற்றின் உண்மையை இலைகளின் அசைவு, மிண்குமிழ் எரிதல் முதலிய செயல்கள் மூலம் அறிகின்றோம் அல்லவா? எனவே கட்டிலனுக்குத் தோற்றூண்டினும் காரணகாரியத் தொடர்பு மூலம் காற்று, மின்சாரம் என்பன உள்பொருள்கள் என்று நம்புவதுபோலக் கடவுளின் உண்மையை அத்தகைய தருக்கமுறை விளக்கத்தின் மூலம் நிறுவலாம்.

இவ்வுலகம் சேதனப்பொருள் (அறிவுப் பொருள்) அசேதனப் பொருள் (சுட்ப்பொருள்) இரண்டும் உடையது. அவன், அவள், அது என்னும் முப்பகுப்பினையுடைய இச்சேதனசேதனப் பிரபஞ்சம் தோற்றம், நிலையேறு, ஒடுக்கம் மூன்றும் உடையது என்பது சித்தாந்த முதலாலான சிவஞானபோத முதற்குத்திரம். எனவே உலகம் என்பது ஒரு காரியப் பொருளாகும். இவ்வுலகம் ஆகிய காரியப் பொருளாகும். இவ்வுலகம் ஆகிய காரியம் தானாக நடைபெறுவதில்லை. உலகைத் தோற்றி, நிலையெறச் செய்து, ஒடுக்க ஒரு கருத்தா வேண்டும், இக்கருத்தாவே பதி என்பது சைவசித்தாந்தக் கொள்கை. இப்பதி தன்னைப் படைக்கும் முதல்வளில்லாத ஒப்பற்ற முழுமுதற் பரம்பொருள் — நிகரில் இறை — என்றும் அவர் தோற்றம் முடிவு இல்லாதவராய், ஞானவடிவின்ராய் உலகைக் காரியப்படுத்துவர் என்றும் சைவ சித்தாந்திகள் கூறுவர்.

காரணகாரியத் தொடர்புமூலம் பதியின் உண்மையை நிறுவும் வாதத்தை உதாரண மூலம் விளக்கமாக அறிய முயலுவோம். ஒரு காரியம் நடைபெற உதவும் காரணங்கள் முதல் (மூலப்பொருள்), துணை (கருவி), நிமித்தம் (கருத்தா) என்ற முப்பிரிவில் அடங்கும். உதாரணமாக, பாண வளைதல், மேசை செய்தல் என்னும் தொழில்களை எடுத்துக் கொண்டால் மண், வெட்டுமரம் (மரப்பலகை) என்பன முதற்காரணமாயுள்ளன. அவ்வாறே திரிகை, வாள், உளி என்பவற்றைத் துணைக்காரணமெனவும், குயவன், தச்சன் ஆகியோரை நிமித்த காரணமெனவும் கொள்ளுதல்தகும்.

உலகம் ஆகிய காரியப்பொருளை எடுத்துக்கொண்டால் மாயையை முதற் காரணமெனவும் சிவ சக்தியையும் கர்லத்தையும் துணைக்காரணமெனவும், பதியை நிமித்த காரணமெனவும் கொள்ளலாமென்பது சைவ சித்தாந்தம். சிலர் அணுக்களை முதற்காரணமென்று கூறுவர். அவை காரியப் பொருள்களாதலின் அவற்றை முதற் பொருளெனக் கொள்ளாது மாயையே முதற் காரணமென்று சைவ சித்தாந்திகள் கூறுவர். இவ்வாறு உலகாயதவாதிகளும் ஏற்கும் காட்சிப் பெருளாகிய உலகத்தை விவாதத்திற்கு எடுத்துக் காரணகாரியத் தொடர்பு விளக்கத்தின் மூலம் பதியின் உண்மையைச் சைவ சித்தாந்தம் நிறுவுகிறது.

அடுத்து பதியின் இலக்கணத்தைப் பார்ப்போம் :

பிரபஞ்சக் கருத்தா ஆகிய பதியின் இலக்கணம் தடத்த இலக்கணம், சொருப இலக்கணம் என இரு வகைப்படும். தடத்த இலக்கணம் என்பது பதியின் பொது விவரங்களையும் சொருப இலக்கணம் என்பது இறையின் சிறப்பியல்புகளையும் குறிக்கும்.

பதியாகிய இறைவன் உருவம் (சகளம்), அருவம் (நிட்களம்), அருவுருவம் (நிட்கள சகளம்) என்னும் திருமேனிகள் அல்லது தடத்த வடிவங்கள் மூன்றை உடையவன், முதல்வனுக்கு உருவத்திருமேனியை வேறொரு கடவுள் படைத்துக் கொடுப்பதில்லை; மேலொருவனில்லாதவன் ஆகிய முதல்வன் தான் நினைத்த உருவத்தைத் தானே கொள்ளுவான். இவ்வுருவத் திருமேனி உயிர்கட்காக இறைவன் கொள்ளும் சக்தி காரியமான கழிவற்ற அருள்வடிவமே என்பது சைவசித்தாந்த மூடிபு, பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுவரன் என்னும் நான்கும் பதியின் உருவத் திருமேனியின் பேதங்களாம். இங்கு கூறியவற்றிலிருந்து பதியின் தலைமை, அருட்பண்பு என்பன விளக்கம் பெறுகின்றன.

அருவத்திருமேனியில் சிவம், சக்தி, நாதம் வீந்து என்னும் நான்கு பேதங்கள் உள்ளன. அருவுருவத்திருமேனி இலக்கம் அல்லது சதாசிவம் எனப்படும். எனவே இறைவனின் திருமேனிகளில் ஒன்பது பேதங்கள் உள்ளன.

இறைவன் தனது அருட்சக்தியிலிருந்து பிரிக்கமுடியாதவனாயுள்ளான். இச் சிவ சக்தி உண்மையில் ஒன்றேயாயினும் பிரமன் முதலியோரிடம் நின்று செய்யும் படைத்தல் முதலிய தொழில் வேறுபாட்டால் பல்வகைப்படும். படைத்தல் (செருட்டி), காத்தல் (திதி), அழித்தல் (சங்காரம்), மறைத்தல் (திரோதானம்), அருளல் (அருக்கிரகம்) என்னும் ஐந்தொழில்களையும் செய்தலால் சிவசக்தி சைவனி, ரோதாயித்திரி என்றில்வாறு பலவகைப்படும்.

சிவசக்தியின் சொருபம் சுத்தஞானமேயாகும். அதனைப் பராசக்தி எனல் மரபு, பொதுவகையின் ஒன்றேயான இப் பராசக்தி விரும்புதல், அறிதல், செய்தல் என்னும் தொழில்களைப் புரிதலால் இச்சா சக்தி, ஞானசக்தி கிரியாசக்தி என மூவகைப்படும். இங்கே விரும்புதல் என்பது உயிர்களினது கொள்ளும் இரக்கமெனவும், அறிதல் என்பது உயிர்களின் வீடு பேறடைவதற்கான உபாயங்களை அறிந்துகொள்ளல் எனவும், செய்தல் என்பது உயிர்களின் மோட்சத்துக்குரிய உபாயங்களைச் செய்தல் எனவும் பொருள்படும்.

இறைவன் மூவகைத் திருமேனிகளைத் தானாகவே பூண்டு ஐந்தொழில்களையும் செய்வதால் எத்தகைய விசாரத்தையும் அடைவதில்லை. சூரியன் முண்ணிலையில் சூரிய

காந்தக் கல்லிவிருந்து நெருப்புத் தோன்றும். அவ்வாறே சூரியன் முன்னிலையிற் தாமரை மலர்தல், நீர் வற்றல் என்னும் செயல்கள் நடைபெறுவது வழக்கம். எனினும் அவற்றால் சூரியன் எத்தகைய விகாரமும் அடைவதில்லை. இதுபோலவே முதல் வகைய பதியின் சந்நிதானத்தில் தோற்றம், நிலைபெறு, இறுதி என்னும் தொழில்கள் நடைபெற்றாலும் அவற்றால் அம்முதல்வன் விகாரமடைவதில்லை.

சங்காரகாலம் எனப்படும் ஊழிமுடிவில் யாவும் ஓடுங்கச் சிவபிரான் ஒருவரே ஓடுக்கமின்றி ஆதாரமின்றி ஆதாரமாய் நின்று பின் உலகத்தைத் தோற்றி நிலைபெறச் செய்கார். இத் தொழில்களை இறைவன் செய்வதன் நோக்கம் ஆன்மாக்களுக்குப் போகம் அளித்து அவற்றை மலங்களிலிருந்து நீக்கி முத்தியளித்தலேயாம்.

பதியாகிய முதல்வன் மூவகைத் திருமேனிகள் கொண்டு படைத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்வதாகக் கூறினாலும் குணங்குறிகட்கு அப்பாலான நிரீக்குணப் பிரமம் ஆகவே அவன் அமைந்துள்ளான்.

சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படை உண்மைகளில் பசு உள்பொருள் என்பதும் ஒன்று. பாசங்களாற் கட்டப்பட்டுள்ளது என்பது பசு என்ற சொல்லின் பொருள். அதனை உயிர், ஆன்மா என்றும் கூறுதல் வழக்கம். இவ்வாறு கூறப்படும் உயிர் யாது என்பது முதலிற் சிந்தித்தற்குரிய வினா. இதற்குப் பலர் பலவகையான விடை விளக்கங்களைக் கூறுவர். சிலர் உடலே ஆன்மா என்பர். வேறு சிலர் பிராணவாயுவே ஆன்மா என்பர். மற்றும் சிலர் மனம், சித்தம் புத்தி, அகங்காரம் என்னும் அந்தக் காரணங்களே உள்ளூறுப்புக்களே ஆன்மா என்பர். இன்னும் சிலர், பிராணன் முதலியவற்றின் கூட்டமே ஆன்மா என்பர், ஆனால் சைவசித்தாந்திகள் உடலி, பிராணன் முதலிய இவற்றின் வேறான உள்பொருளே ஆன்மா என்று கூறுவர்.

சைவசித்தாந்திகளின் கருத்தின்படி பசு வியாபகத்தன்மை, அருவத்தன்மை, நித்தியத்தன்மை, பசுத்தன்மை என்னும் இலக்கணங்கையுடையது. தான் சார்ந்த பொருளிடத்து அதனதன் சுபாவமே தன் சுபாவமாய் அதுவதுவாய் ஆன்மா வகித்திடும் இயல்பே வியாபகம் எனப்படும். பதி, பசு, பாசம் என்னும் அருவப்பெருள் களாயினும் அவை ஒன்றோடொன்று நோக்குமிடத்து தூலகுக்கும் இயல்புகளுடையன முப்பொருள்களையும் நோக்குமிடத்து பதி அதிசூக்துமெனவும் மாயை சூக்துமெனவும் பசு தூலமெனவும் கருதப்படும், பசுத்துவமென்பது ஆன்மா ஆணவமலப் பிணிப்புடையது என்பதைக் குறிக்கும்.

இத்தகைய ஆன்மாக்கள் முத்தியடைந்தவை (பற்றுக்களைத் துறந்தோர்) முத்தியடையாதவை (துறப்போர்) என்றும் இரு பெரும் பிரிவுகளில் அடங்கும். இவ்விரு பெரும் பிரிவுகளிலும் அடங்கும் ஆன்மாக்கள் எண்ணற்றவை. இரண்டாம் பிரிவினுள்ள ஆன்மாக்கள் ஒரு மலத்தார், இருமலத்தார், மும்மலத்தார் என மூவகைப்படும். ஒருமலத்தார் விஞ்ஞானகலர் எனவும் இருமலத்தார் பிரளயாகலர் எனவும் மும்மலத்தார் சகலர் எனவும் கூறப்படுவர்.

விஞ்ஞானகலர் ஆகிய ஆன்மாக்கள் விஞ்ஞானததாலே - மேலான அறிவிலே கலாசம்பந்தம் அற்றவர் ஆவர். இவ்வகை ஆன்மாக்கள் ஆணவமலம் ஒன்றினால் பலிக்கப்பட்டுள்ளமையின் ஒருமலமுடையவர் எனப்படுவர். இவர்கள் பக்குவர், அபக்குவர் என இறுவகைப்படுவர்.

சிறுட்டி காலத்திலே கலை முதலிய தத்துவங்களோடு கூடியிருந்து பிரளய காலத்திலே அத்தத்துவங்கள் நீக்கப்பெற்ற ஆன்மாக்களே பிரளயாகவர் ஆவர்; இவர்கள் ஆணவம், கன்மம் என்னும் இரு மனங்களுடையவராதலால் இருமலத்தார் எனப்படுவர். அநாதியே இருமலமுடையோர் இடையிலே மாயை நீக்கப்பெற்ற இரு மலமுடையோர் எனப் பிரளயாகவர் இருவகைப்படுவர். மேலும் பிரளயாகவர் பக்குவர், அபக்குவர் எனவும் இருவகையினராய்க் கூறப்படுவதுண்டு. சிறுட்டி காலத்திலே சகலராயிருந்து இடையே மாயை நீக்கப்பெற்றவரே அபக்குவர், அவ்வாறின்றி சிறுட்டி தொடக்கம் இருமலமுடையோராய் இருப்போர் பக்குவரெனப்படுவர்.

கலை முதலிய தத்துவங்களோடு கூடியோரே சகலர் ஆவர். இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயை மூன்றினாலும் பீணிக்கப்பட்டுள்ளமையின் மும்மலமுடையோர் அல்லது திரிமலத்தார் எனப்படுவர். ஏனையவகை ஆன்மாக்களைப் போலவே சகலரும் பக்குவமுடையவர்களுக்கு இறைவன் குருமூலம் தீட்சை செய்து மலங்களை நீக்குவான்.

இம் மூவகை ஆன்மாக்களிடமும் மூலமாகிய ஆணவம் காணப்படுகிறது; இது அவற்றின் பொதுவியல்பாகும்.

ஆன்மாக்கள் வலிமையற்றன. நனவு நிலையிலே காணும் நாம் போன்றவற்றைக் கனவு நிலையிலே கண்டு கலங்கும் இயல்பு அவற்றுக்குண்டு. எனவே பேராற்றல் அமைந்த இறைவனைப் போல் இருக்காது சிற்றற்றலுடையனவாய் வலிமையற்றனவாய் ஆன்மாக்கள் விளங்குகின்றன.

பொருள்களை சத்து, அசத்து, சதசத்து எனச் சைவ சித்தாந்திகள் மூவகைப்படுத்தினர். பதி சத்து எனவும் பாசம் அசத்து எனவும் ஆன்மா சதசத்து எனவும் குறிப்பிடப்படும். சத்து, அசத்து இரண்டினும் வேறுபட்ட ஆன்மா அவற்றை அறியும் தன்மையுடையது.

உப்பு கடலைப் பற்றாது நீரையே பற்றியிருப்பதுபோல பாசம் (சத்தாகிய) சிவத்தைப் பற்றாது, சத சத்தாகிய ஆன்மாவையே பந்திக்கும். எனவே ஆன்மா அநாதியே அசத்தைத் சார்ந்துள்ளது. ஆயினும் பதியின் அருளால் மலநீக்கம் பெறும் ஆன்மா அம் மலநீக்க நிலையில் சத்தின் வலிமையாகும் தன்மையுடையது.

இவ்வாறு அசத்தைச் சாரும்போது அதன் வண்ணத்தையும், சத்தைச் சாரும் போது அதன் வண்ணத்தையும் ஆன்மா அடைவதால் சார் பொருளின் வண்ணமாதல் அதன் பொதுவியல்பு என்பது பெறப்படும். இவ் வண்ணமையை ஓர் உதாரணத்தின் மூலம் விளக்கலாம்.

பளிங்கின் மூன் ஒரு செந்நிறப் பொருளை வைத்தால் அப் பளிங்கு அப் பொருளின் வண்ணத்தைக் காட்டும். சுவ்வாறே பிற நிறப் பொருளை வைத்தால் அவ்வப் பொருளின் வண்ணச் சாயல் பளிங்கிலே தோன்றும். அதுபோல உயிர் அச்சத்தைச் சாரும்போது அறியாமையும் சத்தைச் சாரும்போது அறிவு விளக்கமும் பெறும். ஆன்மா சார் பொருளின் தன்மையை அடைதல் இதிலிருந்து விளக்கமாகின்றது.

சத்துப் பொருளைச் சாரும்போது ஆன்மா பெறும் அறிவு விளக்கம் அதற்குக் தானாக ஏற்படுவதில்லை. இறைவன் உண்மையை உணர்ந்த உணருவதே ஆன்மா அறிவின் இயல்பு. எனவே முற்றறிவுடைய இறைவனின் வேறுபடும் ஆன்மாவின் அறிவு வரையறைக்குட்பட்டமையின் அதனைச் சிற்றறிவென்பது சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை. இச் சிற்றறிவு தானும் பொறிகளின் உதவியினாலே ஆன்மாக்களுக்கு உண்டாகின்றது.

இறைவன் உண்மையை உணர்த்துமுன் ஆன்மா அதனை உணராமையின் காரணம் யாத என்பது சிந்தித்தற்குரியது. மலப்பிணிப்பே உண்மையை மறைப்பது. இறைவன் அருளால் மலப்பிணிப்பின் விளைவான மறைப்பு நீங்கினதும் ஆன்மா உண்மையை உணரும். இதனை ஓர் உதாரண மூலம் விளக்கலாம்.

ஆந்தையின் கண்களுக்குப் பசுல் இருளாகவும் இரவு ஒளிபோல விளக்கமாகவும் தோற்றுஉதை அறிவோம். இப்பார்வைமுரண் ஆந்தையின் கண்களின் விளைவேயாகும். அதுபோல மன்கண் ஆகிய அருள் இவ்வாத ஆன்மாக்களுக்கும் மாறுபாடு ஊர்ச்சி உண்டாகும். இறையருள் ஆகிய துணை வாய்க்கப்பெற்ற ஆன்மாக்கள் உண்மையை உள்ளவாறு உணரும்; பொய்யரசு உணரமாட்டார்.

இவ்வாறு உண்மையை உள்ளவாறு உணர்ந்த ஆன்மாக்கள் மலைந்தங்களின்று விடுபட்டு இறைவனை திருவடிகளை நாடுவதற்கு வழி காட்டும் வகையிலேயே சித்தாந்தரது போதனை அமைந்துள்ளது.

இலங்கையில் முருக வழிபாடு

க. சொக்கலிங்கம், M. A., (சொக்கன்)

(அதிபர், கேரண்டாவில் இராமக்கிருஷ்ண வித்தியாலயம்)

இலங்கையின் சான்றமைநீக வரலாறு ஏறகீ சறைய இருபத்தாறு நூற்றாண்டுகளுக்கே முன்புதான் தொடங்குகின்றது. ஆலை, சைவசமய மும் முருக 'வழிபாடும் வரலாற்றுக்கே முற்பட்ட காலத்திலேயே இங்கு நிலவியுள்ளன என்பது ஆய்வாளர் சிலரின் கூற்றாகும். 1973 ஆம் ஆண்டில் நல்லை நகரசி சிறப்பிசுழாய் வெளிவந்த 'ஒளி' என்னும் சஞ்சிகையிலே 'நல்லூரும் தொல்பொருளும்' என்ற தலைப்பிலே சிரு. வி. சிவசாமி, M. A. எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பந்தியை இங்குச் சான்றாகக் காட்டலாம்.

'முருகன் பழம் பெருந் திராவிடத் தெய்வமர்கும்; சங்க நூல்களில் மட்டுமன்றி அவற்றுக்கேப் பல நூற்றாண்டுகள் முற்பட்ட ஆகிச்ச நல்லூர்த் தொல்பொருட் சின்னங்களிலும் அப்பெருமானின் வேலாயுக முற் சேவற்சிலையும் காவடிச் செடில்களும் கிடைக்கள்ளன சோழநகர முன் மாதோட்டம். இக்கோணமலை முதலியன சிவத்தலங்களாக விளங்கியது போலக் கதிர்காமம், நல்லூர் முதலியன முருக வழிபாட்டுத் தலங்களாக விளங்கியிருக்கலாம். மேலும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஆகிச்ச நல்லூரிற் காணப்படும் பெருங்கற் சமாதிகளைச் சேர்ந்த தாழியடக்க முறை இலங்கையின் கடற்கரையோரமாகப் பொன்பரிப்பு, (மேற்குக்கரையோரம்) வளவகங்கைப் பள்ளத்தாக்கு (தென்கரை) கதிரைவெளி, (கிழக்குக்கரை) வல்விபுரம், வரணி (வடகரை), மாதோட்டம் (மேற்குக்கரை) முதலிய இடங்களிற் காணப்படுகின்றன. எனவே, இங்கு வாழ்ந்த பழந்தமிழ்க் குடிகளிற் சிலராவது முருக வணக்கத்தை உடையவர் எனலாம்.'

தமிழினம் தனது காவலன் என்று போற்றி வழிபடும் முருகப் பெருமானின் பழம் பெருந் தலமாக இலங்கையில் விளங்குவது கதிர்காமமாகும். அவன் வள்ளி நாயகியைக் கதிரை மலைக் காட்டிலே கண்டு

களவு மணம் புரிந்து கொண்டான் என்பர். இத்திருத்தலம் யாராலி எப் போது கட்டப் பெற்றது என்பது இன்று வரை புதிராகவேயிருந்து வருகின்றது. 'இராச வலிய' என்ற நூலிலே, குவேனி; விஜயனைக் கொல்ல முற்பட்டபொழுது கதிர்காமத்துக் குமரக் கடவுள் அவனைக் காப்பாற்றியருளினார் என்ற செய்தி வருகின்றது. துட்ட கைமுனு, தமிழ் வேந்தனான எல்லாளனை வெற்றி கொள்ளக் கதிர்காமத்துக் கந்தனுக்கு நேர்த்திக்கடன் செய்ததாகவும் அவ்வாறு தான் வெற்றியடைந்ததும் தனது நேர்த்திக் கடனைக் கதிர்காமத்திலே சென்று நிறைவேற்றியதற்கவும் 'கந்த உபத' என்ற சிங்கள நூல் கூறுகின்றது. விஜயன் கி. மு. 6ஆம் நூற்றாண்டினன். துட்டகைமுனு கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டினன் இவர்களுக்கு முன்பே கதிர்காமத் திருத்தலம் விளங்கியதை நோக்க முருக வழிபாட்டின் தொன்மை எமக்கு நன்கு புலனாகின்றது.

இலங்கையைக் கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 20 ஆம் நூற்றாண்டு நடுப்பகுதிலரை ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆட்சி புரிந்த போர்த்துக்கீசர். ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயராகிய மூன்று சாதியாரும் ஆங்கிலர் தவிர்ந்த மற்றைய இரு சாதியாரும் இலங்கையிலுள்ள இந்து சமயக் கோவில்கள் பலவற்றை இடித்தும் கொள்ளையிட்டும் ஊறு விளைத்தனர். பாடல் பெற்ற திருத்தலங்களான திருக்கோட்டிச்சரம், திருக்கோணேச்சரம் ஆகியவற்றிற்கும் இந்தக் கதியே ஏற்பட்டது. ஆனால் கதிர்காமம் மட்டும் இந்தக் கொடுமையினின்று தப்பியது முருகனின் திருவருளின் திறத்தினாலே என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. இலங்கை வரலாற்றாசிரியரான கலாநிதி பி. இ. பிரிஸ் கதிர்காமம் பற்றிக் குறிப்பிடுவதாவது: "நோய் மலிந்த பெருங்காட்டினிடையே பயங்கரமான போர்க் கடவுள் கதிர்காமத் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ளார், இக் கடவுளின் திருத்தலம் சிங்கள இனத்தின் தோற்றத்துக்கும் முற்பட்டதாகும், மாணிக்கமும் பொன்னும் இங்கு நிறைந்துள்ளன என்ற மிகைக் கூற்றைக் கேள்வியுற்ற போர்த்துக்கீசர் அவற்றைப் பெறவேண்டும் என்று முயன்ற பொழுதெல்லாம், ஏதோ ஒரு மறைவான ஆற்றல் அவர்களை அங்கு அணுக முடியாதவாறு தடுத்துவிட்டது. போர்த்துக்கீசரின் முற்றுகை முயற்சி எதுவும் பயன்படாதொழிந்தது."

கதிர்காமத்தைப் போலவே கீழ்மாகாணத்திலுள்ள திருக்கோயிலி, வெருகல், மண்டூர், வடமர்காணத்திலுள்ள மானிட்டபுரம், சந்திதி, நல்லூர் ஆகிய முருகன் ஆலயங்களும் பழைமையும் அற்புதமும் வாய்ந்து முருகன் அடியார்களைப் பல திசைகளிலுமிருந்து காந்தம்போல ஈர்த்து வருகின்றன. இவைபற்றிப் பழைமையான வைபவ நூல்கள், மான்மிய நூல்கள், கல்வெட்டுக்கள் ஆகியவற்றிலே பல அரிய செய்திகள் காணப்

படுகின்றன. இவை தக்கமுறையிலே ஆராயப்பட்டு உண்மையை நிறுவுதில் வரலாற்றாசிரியர்களின் கடனாகும்.

முருகன் ஆலயங்களிற் பழைமையால் முன்னணியில் நிற்கும் கதிர்காமத்தின் மீது முருக பத்தியிலே முன்னணியில் விளங்கிய அருணகிரிநாதர் திருப்புத்தூர் பாடியருளிஞர். கதிரைமலைப் பள்ளம் பள்ளம் பிரபந்தங்களின் முன்னோடி என்பது தமிழறிஞர் சிலரின் கருத்து. நல்லைநகர் நாவலர் தொடக்கம் பரமஹம்சதாசன் வரை கதிர்காமத்தைப் பர்தாத ஈழத்துப் பெரும் புலவர்களே இல்லை எனலாம். நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப் புலவர் கதிரைச் சிலேடை வெண்பாவும் மரதன் அஞ்சலோட்டத்தில் 'அதிரவரு மாணிக்க கங்கைதனில் மூழ்கி' எனத் தொடங்கும் அருமையான பாடல்களும் பாடியுள்ளார். இந்தப் பாவாணரின் வரிசை இன்றும் நீண்டுகொண்டேயிருக்கின்றது. இனியும் நீளும். இவைபோலவே மற்றைய முருகத் தலங்களின் மீதும் பண்டுதொட்டு இன்றுவரை ஞானிகளும், புலவர்களும் பத்திச்சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப் பாடிய பிரபந்தங்களும் தனிப்பாடல்களும் எண்ணாகக் கணக்கற்றவையாகும்; அவை விளக்கிற் பெருகும்;

முருகனின் ஆலயங்களில் இருவகை வழிபாடுகள் நடைபெறுவதுண்டு. ஒன்று குமாரதந்திர விதிப்படி ஆலயம் அமைத்து வேத சிவாகம முறைப்படி நித்திய நைமித்திய பூசை நடத்துதல். மாவிட்டபுரம், நல்லூர் முதலான திருத்தலங்களில் இத்தகைய வழிபாடே அநுட்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது. மற்றது, வேண்டூர் வேண்டியாங்கு எய்தி வழிபட அமைந்துள்ள வணக்கமுறை. அதாவது திருமுருகாற்றுப்படையிலே, 'சிறுநீனை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து, வாரணக் கொடியொடு அயிற்பட நிறீஇ' எனத் தொடங்கும் பழமுதிர்சோலைப் பாடல்கள் நீனைவுறத்தும் இட்ட வணக்கமுறையாகும். கதிர்காமம், மண்டூர், திருக்கோயில் ஆகிய தலங்களிலே வாய்க்கட்டிப்பூசை நிகழ்த்தும் முறையும் அதற்கென அமைந்த சிறப்பு வழிபாடுகளும் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. படித்தோர் தொடக்கம் பாமரர் வரை யாவரும் இவ்விருவகை வழிபாடுகளையும் போற்றியே வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வகையில் முருகவழிபாடு மற்றைய வழிபாடுகள் யாவிலும் முனைந்து மேலோங்கி நிற்பதற்குச் சைவமக்கள் தமக்கு இட்டு வழங்கும் பெயர்களில் முருகன் திருநாமங்களே மிக அதிகமாக இருப்பதையும் சான்றாகக் காட்டலாம். இன்று பெயர்களில் நவீனத்தன்மை புகுந்து விட்டபோதிலும் பெரும்பாலான சைவப் பெற்றோர் முருகனின் திருநாமங்களையே தம் குழந்தைகளுக்கு வைக்கின்றனர். இவ்வகைப் பெயர்களை நாம் மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன: முருகனின் திருநாமங்கள், அவன் வாகனமாகிய மயிலைக் குறிக்கும் நாமங்கள், அவனது ஆயுதத்தில் முதன்மையான வேலைக்குறிக்கும் நாமங்கள்.

முருகனின் பெயர்கள்:

(ஆண்கள்)

முற்காலம்

1. சுப்பிரமணியம், கந்தப்பிள்ளை, முத்துவேற்பிள்ளை, முருகுப்பிள்ளை, கந்தையா, முத்தையா, சுப்பையர், ஆறுமுகம், சண்முகம், வேலாயுதம், முத்துலிங்கம், சண்முகலிங்கம் குமாரலிங்கம், சரவணமுத்து, கந்தசாமி, வேலுச்சாமி, பழனிச்சாமி, குமாரசாமி, சிவகுரு, குமரகுரு, சூரசங்காரம், மயில்வர்கனம், கதிர்காமு, கதிர்காமத்தம்பி, கார்த்திகேசு, இன்னபிற.

இக்காலகட்டத்தில் முருகன், வேலன், கந்தன் முதலான திருநாமங்களைத் தீண்டத் தகாதவர் என்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த மக்களே தமக்குரிய பெயர்களாகக் கொண்டிருந்தமையும் உயர் சரதியார் எனத் தம்மைக் கருதியோரின் பெயர்கள் பெரும்பாலும் அஃறிணை முடிவு கொண்டுள்ளமையையும் அவதானிக்கலாம்.

இடைக்காலம்

இக்காலத்தில் அஃறிணை முடிவுகளுக்குப் பதில் 'அன்' ஈறு பெறப் பெயர்கள் மாற்றப்படுகின்றன. சண்முகம், ஆறுமுகம் என்பவற்றோடு ராசா, சாமி, நாதன் முதலான விகுதிகள் சேர்க்கப்படுகின்றன. உ+ம்:- குருநாதன், சிவகுருநாதன், சண்முகராசா, ஆறுமுகராசா, ஆறுமுகநாதன் மயில்வாகனன், ஆறுமுகன், வேலாயுதன், கதிர்காமநாதன், செந்திநாதன், அருணகிரிநாதன், குகநாதன், மயூரநாதன், குருபரன், வடிவேல், தங்கவேல், பழனிவேல், முத்துவேல்.

இக்காலம்

சிறிய சுருக்கமான பெயர்களே இக்கால நாகரிகம். இந் நாகரிகத்தின் இடையேயும் முருகனின் பெயர்களே பிரசித்திபெற்று விளங்கக் காணலாம்.

உ+ம்:- குகன், குமரன், கந்தன், சரவணன், சரவணபவன், ஞானஸ்ரீநாதன், பாலஸ்ரீநாதன், முருகன், ஸ்ரீமுருகன், சேவற்கொடியோன், செந்தூரன், செந்தூர்ச் செல்வன், செத்திநாதன், செந்திக்குயரன், இன்னபிற.

(பெண்கள்)

வள்ளிப்பிள்ளை, தெய்வானைப்பிள்ளை, வள்ளியம்மை, வள்ளிநாயகி, தெய்வநாயகி, வள்ளி, தெய்வி இன்னபிற.

இக்காலம்

ஸ்ரீவள்ளி, ஸ்ரீதெய்வி, திருப்பதி

யாழ்ப்பாணத்தில் சிறப்பாகவும் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலைப் பகுதிகளிலே பொதுவாகவும் கந்தபுராணப்படிப்பு முதன்மை பெற்றுள்ளது. கந்தபுராணத்துப்பாடல்களை ஒருவர் வாசிக்க மற்றொருவர் அவர் வாசித்த இராகத்திலேயே பயன்சொல்ல அடிநார்கள் பத்திப் பரவசத்தோடு கேட்கும்முறை புராண படனம் என வழங்கும். இம் முறை யாழ்ப்பாணத்திற்கே உரிய ஒன்றாகும். பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கச்சிக் கணேசையர் என்பார் அந்ந காலத்திலேயே கந்த புரா

ணப் படனம் தொடங்கிவிட்டது என்பர். ஆறுமுகநாவலர், அவர் மருகர் வித்துவ
சிரேமணி பொன்னம்பலபிள்ளை முதலான பெரியார்கள் கந்தபுராணத்திற்குப் பயன்
சொல்வதிலே சிறந்து விளங்கினர். இன்றும் கந்தசஷ்டிக் காலங்களில் முருகன்
ஆலயங்களில் கந்தபுராண படனம் நடைபெறுவது வழக்கமாய் இருந்து வருகிறது.
யாழ்ப்பாணத்துக் கலாசாரம் கந்தபுராண கலாசாரம் என்பர் பண்டிதமணி.

முற்காலத்தில் கதிர்காமத்துக்குப் பாதயாத்திரையாக அடியார்களை சென்று வரு
வர். இன்றும் இலங்கை எங்கணுமுள்ள சைவ அடியார்கள் யாவரும் மிகுந்த பய
பத்தியுடன் கதிர்காம யாத்திரை செய்யக் காணலாம். வளர்ந்துவரும் நாகரிகம்
யாத்திரையை எளிதாக்கிவிட்டது போல முருக பக்தியையும் குறைத்துவிட்டதோ
என்று சொல்லத்தக்கவகையில் இக்காலக் கதிர்காம யாத்திரை அமைந்துள்ளது
கவலையைத் தருகின்றது. வகுப்புவாதப் போக்குகளும் கதிர்காம யாத்திரையின் ஆர்
வத்தைக் குறைத்து வருவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

முருகன் கலியுக வரதன். நடந்துகொண்டிருக்கும் காலம் கலியுகம்: எனவே
சைவ உலகில் முருக வணக்கமே மேலோங்கி நிற்பதற்கு இலங்கையும் விலக்கில்லை
என்றே சொல்லவேண்டும். இன்று அடியார்கள் யாவரும் முருகன் ஆலயங்களையே
முற்றுசெய்துவதும் இதன் காரணமாக அவையே மற்றைச் சிவாலயங்களிலும் சிறந்
தோங்கி வருவதையும் இலங்கையில் அவதானிக்க முடிகின்றது.

செதில் குத்திக் காவடி, ஆட்டக் காவடி பிரதட்டைக் காவடி, தூக்குக் காவடி,
துலாக் காவடி, பறவைக் காவடி என்று முருகனை அடியார்கள் பலவகைக் காவடி
களை எடுத்துவந்து வழிபடல், அங்கப்பிரதட்சணம் செய்தல். கந்தசஷ்டி, ஐப்பசி
பெள்ளி, மகோற்சவகால விரதம் ஆகியவற்றை முறையாக ஆரூட்டித்தல் என்பன முரு
கன் ஆலயங்களிலே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.

சுருங்கச் சொல்வதானால் இலங்கையின் சைவர்களிலே பெரும்பாலானவர் முரு
கன் அடியார்களாகவே விளங்குகின்றனர் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

(நட்பாட்படி)

விவாதமயம், சிவசைவம், யசைவம், சைவம், சைவப்பிரிவுகள், சைவப்பிரிவுகள்

யசைவம்

யசைவம், சைவப்பிரிவுகள், சைவப்பிரிவுகள், சைவப்பிரிவுகள், சைவப்பிரிவுகள்

புலக
கி.வி.
குருநிச்சை
கடுனிசை

40: வயுசலி

சீமேரீயு

செட்டியார் அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.
தொலைபேசி: 7833
